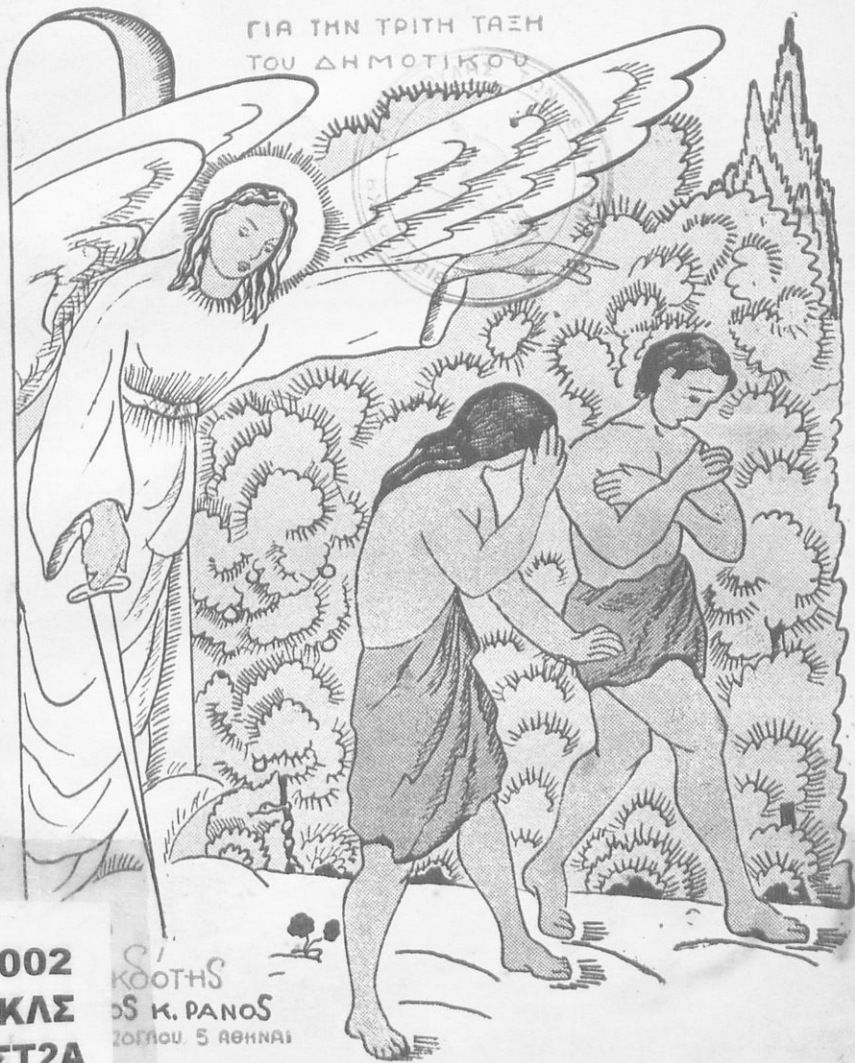

9 69 71/3
Α. ΜΠΑΜΠΑΛΗ

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ ΤΑΞΗ
ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
934

ΣΙΩΤΗΣ
ΟΣ Κ. ΡΑΝΟΣ
ΖΟΓΛΟΥ 5 ΑΘΗΝΑΙ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

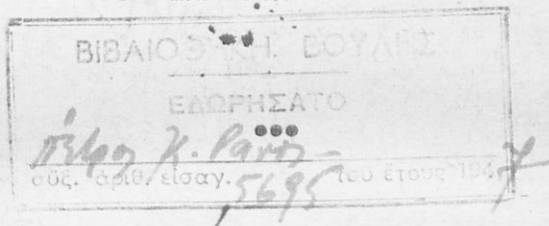
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Α. ΜΠΑΜΠΑΛΗ

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ ΤΑΞΗ
ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ
Πέτρος Κ. Ράνος

ΕΚΔΟΤΗΣ ΠΕΤΡΟΣ Κ. ΡΑΝΟΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ 5ε - ΑΘΗΝΑΙ
1947

002
ΚΛΣ
Σ+2Α
934

Κάθε αντίτυπο φέρει την υπογραφή του συγγραφέως.

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΜΕΡΟΣ Α'

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

1. Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Πρὶν ὁ καλὸς Θεὸς ἀποφασίσῃ νὰ φτιάσῃ τὸν κόσμον, τίποτα ἀπὸ ὅσα βλέπομε σήμερα δὲν ὑπῆρχε. Οὔτε ὁ γαλάζιος οὐρανός, οὔτε ὁ χρυσὸς ἥλιος, οὔτε τὸ ἀργυρὸ φεγγάρι, οὔτε ἡ γαλανὴ θάλασσα, οὔτε τὰ πράσινα δένδρα, οὔτε τὰ ὄμορφα λουλούδια, οὔτε τίποτα. "Ἐνα βαθὺ σκοτάδι ἀπλωνόταν παντοῦ. "Ἀνθρώποι δὲν ὑπῆρχαν, ζῶα δὲν περπατοῦσαν στὴ γῆ, πούλια δὲν κελαῖδοῦσαν. Σκοτάδι κι ἐρημιὰ βασίλευε παντοῦ. Κι' εἶπε κάποτε ὁ καλὸς Θεός: Νὰ γίνῃ φῶς! Κι' ἀμέσως ἓνα ὀλόλαμπρο φῶς ἀπλώθηκε στὴν πλάση καὶ ξεχώρισε ἀπὸ τὸ σκοτάδι, Τότε ὁ καλὸς Θεὸς ὠνόμασε τὸ φῶς Ἡμέρα καὶ τὸ σκοτάδι Νύχτα. Τῆ δευτέρῃ ἡμέρᾳ εἶπε κι ἔγινε ὁ γαλάζιος οὐρανός. Τὴν τρίτῃ ἡμέρᾳ εἶπε νὰ ξεχωρίσῃ ἡ στεριά ἀπὸ τὰ νερά. Ἀμέσως τὰ νερά μαζεύτηκαν στὰ ὠρισμένα μέρη κι ἔκαμαν τὴ θάλασσα καὶ στὴ γῆ φύτεψαν λογῆς λογῆς δένδρα καὶ λουλούδια. Τὴν τετάρτῃ ἡμέρᾳ εἶπε ὁ Θεὸς κι ἔγινε ὁ χρυσὸς ἥλιος γιὰ νὰ φωτίζῃ τὴν πλάση τὴν ἡμέρα καὶ τ' ἀργυρὸ φεγγάρι μὲ τὰ ὄμορφα ἀστέρια γιὰ νὰ φωτίζουν τὴν νύχτα τὴν πλάση. Τὴν πέμπτῃ ἡμέρᾳ εἶπε ὁ Θεός: Νὰ γίνου

τά ψάρια στά νερά καί τά πουλιά νά πετοῦν στόν
 ἀέρα. Κι ἀμέσως γέμισαν οἱ θάλασσες ψάρια καί
 τὸ γλυκὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν ἀκούστηκε στόν
 ἀέρα. Σάν ξημέρωσε ἡ ἕκτη ἡμέρα εἶπε ὁ Θεός :
 Νά γίνουν ὅλα τὰ ζῶα στή γῆ· κι ἀμέσως γέμισε
 ἡ γῆ ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα κατὰ τὸ θέλημά του. Ὑστε-
 ρα κύτταξε ὁ Θεός τὴν ὀμορφὴ πλάση καί σκέ-
 φτηκε πὼς θὰ ἔπρεπε νά φτιάσῃ ἕνα ἀκόμη πλά-
 σμα πού νά ἐξουσιάζῃ ὅλα τ' ἄλλα. Κι ἔφτιασε
 τελευταῖα τὸν ἄνθρωπο, τὸ τελειότερο ἀπὸ ὅλα
 του τὰ πλάσματα.

2. Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Τὸν ἄνθρωπο ὁ Θεὸς τὸν ἔπλασε τελευταῖα
 ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα πλάσματα. Πῆρε λίγο χῶμα καί
 μ' αὐτὸ ἔπλασε τὸ σῶμα του, ὕστερα τὸν φύσηξε
 καί τοῦ ἔδωσε ζωὴ καί ψυχὴ. Τοῦ ἔδωσε ἀκόμη
 φωνὴ καί μυαλὸ νά σκέφτεται καί νά ξεχωρίζῃ τὸ
 καλὸ ἀπὸ τὸ κακὸ. Τὸν ἔκαμε δηλ. τὸ τελειότερο
 ἀπὸ τὰ πλάσματά του, ἔτσι πού νά μοιάζῃ μ' αὐτὸν
 δηλ. «κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωση». Τὸν πρῶτον αὐ-
 τὸν ἄνθρωπον τὸν ὠνόμασε Ἀδάμ, δηλ. χωματέ-
 νιο, καί τὸν ἔβαλε νά κατοικήσῃ σ' ἕνα ὀμορφο
 κῆπο πού λεγόταν Παράδεισος. Ὑστερα σκέ-
 φτηκε πὼς μόνος του δὲν θὰ ἦταν εὐτυχισμένος
 κι ἀποφάσισε νά τοῦ κάμῃ κι ἕνα σύντροφο. Τὸν
 ἀποκοίμισε λοιπὸν καί πῆρε μιὰ πλευρά του μὲ
 τὴν ὁποῖαν ἔπλασε μιὰ γυναῖκα, τὴ σύντροφο τῆς
 ζωῆς του καί τὴν ὁποῖαν ὠνόμασε Εὐα, δηλ. ζωή.
 Ὅταν ξύπνησε ὁ Ἀδάμ καί εἶδε τὴν Εὐα χάρηκε
 πολὺ καί εἶπε : «αὐτὴ εἶναι σὰρκα ἀπὸ τὴ σὰρκα
 μου καί κόκκαλο ἀπὸ τὰ κόκκαλά μου». Αὐτοὶ
 εἶναι οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι πού πλάστηκαν στόν
 κόσμον καί γι' αὐτὸ ὠνομάστηκαν πρωτόπλαστοι κι
 ἀπ' αὐτοὺς καταγόμαστε κι ἐμεῖς. Ὑστερα ὁ Θεὸς
 εὐλόγησε τοὺς* πρωτοπλάστους καί τοὺς εἶπε :
 «αὐξάνεσθε καί πληθύνεσθε καί κατακυριεύσατε

τῆς γῆς» δηλ. νά κάμετε πολλά παιδιά, νά γεμίσετε τή γῆ καί νά γίνετε κύριοι σ' ὅλη τή γῆ. Ἔτσι τελείωσε ὁ Θεός τή δημιουργία τοῦ κόσμου σέ ἕξι ἡμέρες καί τήν ἑβδόμη κάθησε νά ξεκουρασθῆ ἀπό τοὺς κόπους του. Τήν ἡμέρα αὐτή τήν ὠνόμασε Σάββατο, δηλ. ἡμέρα ἀργίας.

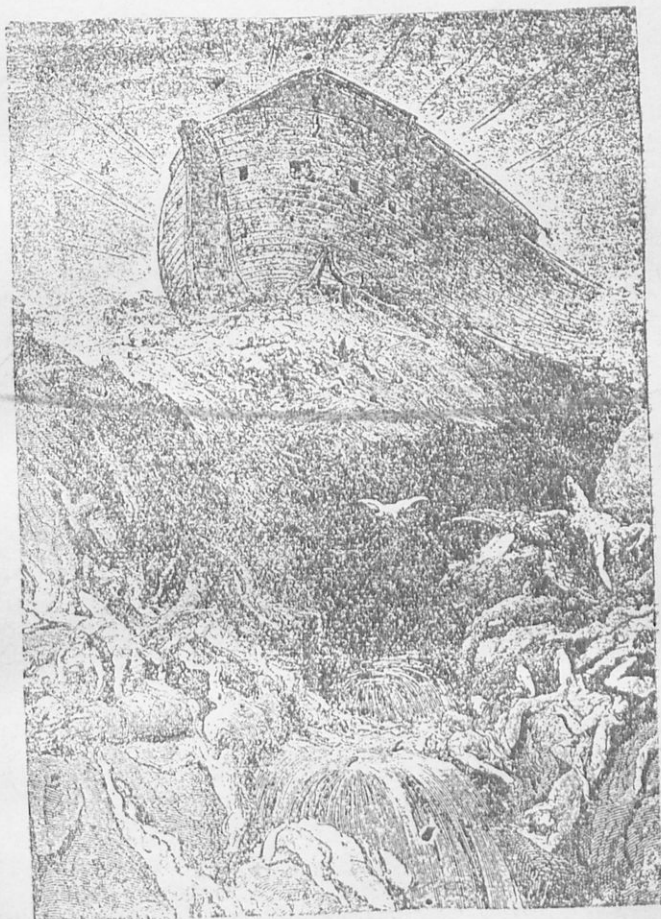
3. Η ΠΡΩΤΗ ΑΜΑΡΤΙΑ

Εὐτυχισμένοι ζοῦσαν οἱ πρωτόπλαστοι στὸν παράδεισο. Δένδρα καταπράσινα μὲ γλυκοὺς καρπούς καί λογιῆς λογιῆς λουλούδια ὑπῆρχαν παντοῦ. Κρυσταλλένια νερά ἔτρεχαν καί κάθε λογιῆς πουλιά γέμιζαν τὸν ἀέρα μὲ τὸ γλυκό τους κελάδημα. Ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ ζῶα ζοῦσαν ἐκεῖ ἤσυχα καί ἀγαπημένα. Ὅλα αὐτὰ τὰ ὁμορφα πράγματα ἦταν στὴ διάθεση τῶν πρωτοπλάστων. Ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὐὰ ζοῦσαν ἐκεῖ χαρούμενοι καὶ εὐτυχισμένοι μὰ ἡ εὐτυχία τους αὐτὴ δὲν κράτησε πολὺ. Γιατὶ ἔκαμαν μιὰ μεγάλη ἀμαρτία, παράκουσαν τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ὁ Θεὸς τοὺς ἔβαλε νά κατοικήσουν στὸν παράδεισο τοὺς εἶπε: Ὅλα ὅσα βλέπετε ἐδῶ εἶναι δικά σας, ἀπὸ ὅλων τῶν δένδρων τοὺς καρπούς μπορεῖτε νά φάτε. Δείχνοντάς τοὺς ὁμως τὸ δένδρο τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τοὺς πρόσθεσε: «προσέχετε νά μὴ φάτε ἀπὸ τοὺς καρπούς τοῦ δένδρου αὐτοῦ, γιατί θὰ γίνετε δυστυχεῖς καί θὰ πεθάνετε». Ὅσο οἱ πρωτόπλαστοι τηροῦσαν τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, ἦσαν εὐτυχισμένοι. Ὁ Σατανᾶς ὁμως ζήλεψε τὴν εὐτυχία τους καί θέλησε νά τοὺς καταστρέψῃ. Μιὰ μέρα λοιπὸν ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κοντὰ ἡ Εὐὰ μεταμορφώθηκε σὲ φίδι καί τῆς εἶπε πονηρά: «Εὐὰ γιατί δὲν τρῶτε ἀπὸ τοὺς γλυκοὺς καρπούς αὐτοῦ τοῦ δένδρου;» «Γιατὶ μᾶς τὸ ἀπαγόρευσε ὁ Θεὸς γιὰ νά μὴ πάθωμε κακό», ἀπάντησε ἡ Εὐὰ. «Σᾶς γέλασε» τῆς λέει ὁ Σατανᾶς. «Κανένα κακό δὲν θὰ πάθετε. Σᾶς ἀπαγόρευσε νά φάτε ἀπὸ τοὺς καρ-

5. Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ

Μακριά τώρα από τὸν Παράδεισο ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ζοῦσαν ζωὴ σκληρὴ καὶ βασανισμένη. Θυμοῦνταν τὴν εὐτυχισμένη καὶ ξένιαστη ζωὴ ποὺ περνοῦσαν στὸν παράδεισο καὶ ὑπέφεραν πολὺ. Τώρα πιά ἡ ζωὴ τους δὲν εἶχε καμμιά χαρὰ καὶ καμμιά γλύκα. Μὲ κόπους καὶ μὲ βάσανα περνοῦσε ἡ ζωὴ τους καὶ κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε ἦταν χειρότερη ἀπὸ τὴν ἄλλη. "Ἐτσι περνοῦσαν τὰ χρόνια καὶ οἱ πρωτόπλαστοι ἔσερναν μαζί τους τὴν παλιά τους ἁμαρτία καὶ τὴν κατάρρα τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὸν καιρὸ οἱ πρωτόπλαστοι ἔκαμαν παιδιά, τὰ παιδιά τους ἔκαμαν ἄλλα παιδιά κι ἐκεῖνα ἔκαμαν ἄλλα, κι ἔτσι ὁ κόσμος πλήθυνε πολὺ. Μὰ ὅσο πλήθαινε ὁ κόσμος τόσο τὸν κυριεῦε ἡ ἁμαρτία. Εἶχαν πιά ξεχάσει τὸν ἀληθινὸ Θεὸ κι ἔκαμαν ἄδικες πράξεις. Ὁ ἓνας ἀδικοῦσε τὸν ἄλλον καὶ κανεὶς δὲν ἄκουε τίς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι ζοῦσαν βουτηγμένοι στὴν ἁμαρτία. Μὲ λύπη ἔβλεπε ὁ Θεὸς τὸ κατάντημα τῶν ἀνθρώπων καὶ περίμενε νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ ἐπανεέλθουν στὸν ἴσιο δρόμο. Τοῦ κάμου ὅμως! Οἱ ἄνθρωποι εἶχαν πάρει πιά μεγάλο κατήφορο καὶ ἡ ἁμαρτία μεγάλωνε ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα. Χάθηκε πιά ἀπὸ τὸν κόσμο ἡ ἀγάπη, ὁ σεβασμὸς, ἡ ἀλήθεια κι ἡ δικαιοσύνη. "Ἐλειψε καὶ ἡ χαρὰ. Μάταια ὁ καλὸς Θεὸς ἔστειλε τὸν ἄγγελό του καὶ τοὺς συμβούλεψε νὰ πάψουν τίς ἁμαρτίες καὶ νὰ ξαναγυρίσουν στὸν ἴσιο δρόμο. Μάταια ὁ ἀγαθὸς Νῶε τοὺς συμβούλεψε νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ ζητήσουν συγχώρηση ἀπὸ τὸ Θεό. Μάταια τοὺς ἔλεγε πὰς ἂν δὲν μετανοήσουν ὁ Θεὸς θὰ τοὺς τιμωρῆσει σκληρὰ. Τίποτε δὲν ἄκουαν. Τὸν περιγελοῦσαν μάλιστα κι ἐξακολουθοῦσαν νὰ ζοῦν τὴν ἴδια ἁμαρτωλὴ ζωὴ. Τότε ὁ Θεὸς ὠργίσθηκε πολὺ κι ἀποφάσισε νὰ τοὺς καταστρέψει μὲ κατακλυσμό. Κάλεσε λοιπὸν τὸν ἀγαθὸ Νῶε καὶ τοῦ εἶπε: «Σπεῦσε

νά φτιάξης μιὰ μεγάλη κιβωτό νά μπῆς μέσα σὺ
 μὲ ὅλη σου τὴν οἰκογένεια καὶ νά πάρης κι ἕνα
 ζευγάρι ἀπὸ κάθε ζῶο κι ἀρκετὰ τρόφιμα». Ὁ Νῶε

Ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε

ἔφτιαξε τὴν κιβωτό μπῆκε μέσα μὲ τὴν οἰκογένειά
 του καὶ τὰ ζῶα, κατὰ τὴν συμβουλή τοῦ Θεοῦ, καὶ
 τὴν ἔκλεισε καλά. Ἀμέσως τότε ἀνοίξαν οἱ κατα-

ράχτες τοῦ οὐρανοῦ κι ἄρχισε μιὰ δυνατὴ βροχὴ, ποὺ κράτησε σαράντα μέρες καὶ σαράντα νύχτες. Τὰ νερὰ πλημμύρισαν καὶ σκέπασαν τὰ πάντα ὡς τὶς κορφές τῶν πιὸ ψηλῶν βουνῶν. Τίποτε δὲν γλύτωσε. "Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πνίγηκαν. "Ἐτσι τιμωρήθηκαν γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους. Ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε ταξίδευε ἐπάνω στὰ νερά. "Ὑστερα ἡ βροχὴ σταμάτησε, τὰ νερὰ ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν καὶ ἡ κιβωτὸς ἄραξε στὴν κορυφὴ ἑνὸς ψηλοῦ βουνοῦ τοῦ Ἄραράτ. Ἀφοῦ πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς, ὁ Νῶε θέλοντας νὰ μάθῃ ἂν τραβήχτηκαν τὰ νερὰ καὶ μπορεῖ νὰ βγῆ ἔξω, ἀπόλυσε ἕνα κόρακα, αὐτὸς ὅμως βρῆκε πτώματα κι ἔτρωγε καὶ δὲν ξαναγύρισε. Σὲ λίγες ἡμέρες ἔστειλε ἕνα περιστέρι, μὰ τὸ περιστέρι ξαναγύρισε στὴν κιβωτὸ ἀμέσως, γιὰτὶ δὲν βρῆκε τόπο νὰ σταθῆ. "Ὑστερα ἀπὸ ἑπτὰ ἡμέρες ξανάστειλε πάλι τὸ περιστέρι καὶ ἐκεῖνο γύρισε κρατώντας στὸ ράμφος του, ἕνα κλωνάρι ἐλιάς. Κατάλαβε τότε ὁ Νῶε πὼς τὰ νερὰ κατέβηκαν κάτω ἀπὸ τὶς κορυφές τῶν δένδρων. Μετὰ ἑπτὰ ἡμέρες ξανάστειλε πάλι τὸ περιστέρι, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ξαναγύρισε στὴν κιβωτὸ. Τότε κατάλαβε ὁ Νῶε πὼς ἡ γῆ στέγνωσε καὶ μποροῦσε νὰ βγῆ ἔξω. "Ἀνοιξε λοιπὸν τὴν κιβωτὸ καὶ βγῆκε ἔξω μαζί μὲ τὴν οικογένειά του καὶ τὰ ζῶα του. Ἡ γῆ πιά εἶχε στεγνώσει, τὰ δένδρα πρασίνιζαν κι ὁ ἥλιος ὀλόλαμπρος ἔλαμπε στὸν οὐρανό. Ἄμέσως ὁ εὐσεβὴς Νῶε προσέφερε θυσία στὸ Θεὸ καὶ τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὴ σωτηρία του. Ὁ Θεὸς εὐχαριστήθηκε γιὰ τὴ θυσία τοῦ Νῶε καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε πὼς ποτὲ πιά δὲν θὰ κατάστρεφε τὴν πλάση μὲ κατακλυσμὸ. Καὶ γιὰ σημάδι τῆς ὑποσχέσεώς του, τοῦ ἔδωσε τὸ οὐράνιο τόξο. "Ὑστερα εὐλόγησε τὸ Νῶε καὶ τὴν οικογένειά του καὶ τοὺς εἶπε: «Νὰ αὐξάνεσθε καὶ νὰ πληθύνεσθε καὶ νὰ χαίρεστε τὰ ἀγαθὰ τῆς».

6. Ο ΠΥΡΓΟΣ ΒΑΒΕΛ

Με την εὐλογία τοῦ Θεοῦ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Νῶε πλήθυναν τόσο πολύ, πού δέν τοὺς χωροῦσε πιά ἡ γῆ πού κατοικοῦσαν. Ἀποφάσισαν λοιπόν

Ὁ Πύργος Βαβέλ

νά χωρίσουν καί νά σκορπιστοῦν σέ διάφορα μέρη τῆς γῆς, γιά νά ζήσουν καλύτερα. Σκέφτηκαν ὅμως πρὶν χωρίσουν νά χτίσουν ἕνα μεγάλο πύρ-

γο πού ἡ κορυφή του νὰ φθάνη ὡς τὸν οὐρανό, γιὰ νὰ θυμούνται τὴν παλιά τους ζωὴ καὶ νὰ μείνη τ' ὄνομά τους ἀθάνατο. Μόλις τὸ σκέφτηκαν, ἄρχισαν ἀμέσως τὴ δουλειά. Δούλευαν ὅλοι μὲ μεγάλη ὄρεξη καὶ σὲ λίγο ὁ πύργος εἶχε προχωρήσει ἀρκετά. Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν ἀγαπᾷ τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τιμωρεῖ τοὺς ὑπερήφανους. Γιὰ νὰ τοὺς σταματήσει λοιπὸν αὐτὴ τὴ ματαιοπονία τοὺς ἐσύγχυσε τὶς γλῶσσες κι ἐκεῖ πού μιλοῦσαν ὅλοι τὴν ἴδια γλῶσσα, ξαφνικὰ δὲν μποροῦσαν νὰ συνεννοηθῶν, γιατί καθένας μιλοῦσε ἄλλη γλῶσσα. "Ἐτσι ἐνῶ ζητοῦσε ὁ ἕνας νερό, ὁ ἄλλος τοῦ ἔφερνε πέτρες καὶ ἐκεῖ πού ζητοῦσε ἕνας χάλικι ὁ ἄλλος τοῦ ἔφερνε χῶμα.

"Ἐτσι ἡ δουλειά δὲν μποροῦσε νὰ προχωρήσει κι ἀναγκάσθηκαν νὰ τὴν σταματήσουνε. Γιαυτὸ ὁ πύργος αὐτὸς ὠνομάσθηκε πύργος Βαβέλ, πού σημαίνει σύγχυση γλωσσῶν.

Χωρίσθηκαν τότε οἱ ἄνθρωποι σὲ ὁμάδες καὶ ἄλλοι ἐγκατεστάθηκαν στὴν Ἀσία, ἄλλοι πῆγαν στὴν Ἀφρικὴ καὶ ἄλλοι στὴν Εὐρώπη.

ΜΕΡΟΣ Β'

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ

ΑΒΡΑΑΜ

"Ὅταν οἱ ἄνθρωποι σκόρπισαν στὶς διάφορες χῶρες, ἄρχισαν σιγὰ σιγὰ νὰ λησμονοῦν τὶς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ πέφτουν σὲ ἁμαρτίες. Ξέχασαν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ κι ἄρχισαν νὰ προσκυνοῦν τὰ εἰδωλα δηλ. τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι, τ' ἀστέρια

κλπ. Μὲ λύπη ἔβλεπε ὁ Θεὸς τὸ κατάντημα αὐτὸ τῶν ἀνθρώπων. Σκέφτηκε λοιπὸν νὰ βρῆ ἕναν καλὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ τὸν κόμη ἀρχηγὸ ἑνὸς λαοῦ ποὺ νὰ εἶναι πιστὸς στὸ θέλημά του. Ζοῦσε τότε στὴν πόλη Χαρρὰν τῆς Μεσοποταμίας ἕνας εὐσεβῆς κι ἐνάρετος ἄνθρωπος ποὺ λεγόταν Ἀβραάμ. Αὐτὸν ἐδιάλεξε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τὸν κόμη ἀρχηγὸν τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ του. Παρουσιάζεται λοιπὸν μιὰ μέρα στὸν Ἀβραάμ καὶ τοῦ λέει: «Ἀβραάμ νὰ πάρης τὴ γυναῖκα σου τὴ Σάρα καὶ τὸν ἀνεψιό σου τὸν Λῶτ μὲ τὴν οἰκογένειά του καὶ νὰ πᾶς νὰ κατοικήσης στὴ χώρα ποὺ θὰ σοῦ δείξω ἐγώ» καὶ τοῦ ἔδειξε τὴ γῆ Χαναάν. Ὁ εὐσεβῆς Ἀβραάμ ὑπάκουσε ἀμέσως στὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Πῆρε τὴ γυναῖκα του καὶ τὸν ἀνεψιό του καὶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του καὶ πῆγε κι ἐγκαταστάθηκε στὴ Χαναάν. Γιὰ νὰ φθόση στὴ Χαναὰν πέρασε τὸν ποταμὸ Ἰορδάνη, ἐπειδὴ δὲ πέρασε τὸν ποταμὸ, οἱ κάτοικοι τῆς χώρας αὐτῆς τὸν ὠνόμασαν Ἐβραῖο, ποὺ σημαίνει περάτης, (δηλ. ἄνθρωπον ποὺ πέρασε τὸν ποταμὸ). Ἀπὸ τότε οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ λέγονται Ἐβραῖοι. Ἡ Χαναὰν ὅμως εἶχε λίγα λιβάδια καὶ δὲν ἔφθαναν νὰ βοσκῆσουν τόσα κοπάδια πρόβατα, γιὰ τὸ οἱ βοσκοὶ τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Λῶτ φιλονικοῦσαν κάθε μέρα γιὰ τις βοσκές. Τότε ὁ Ἀβραάμ ποὺ ἦταν ἡσυχος καὶ ἐνάρετος ἄνθρωπος, κάλεσε μιὰ ἡμέρα τὸν ἀνεψιό του Λῶτ καὶ τοῦ εἶπε: «ἀνεψιέ μου Λῶτ, ἡ χώρα αὐτὴ δὲν θὰ μᾶς χωρεῖ καὶ τοὺς δυό, οἱ βοσκοὶ μας κάθε μέρα φιλονικοῦν γιὰ τις βοσκές καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι καλὸ πρᾶγμα. Πρέπει ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μας νὰ φύγη ἀπ' αὐτὴ τὴ χώρα». Ὁ Λῶτ βρῆκε σωστὰ τὰ λόγια τοῦ Ἀβραάμ κι ἀμέσως πῆρε τὰ ὑπάρχοντά του κι ἔφυγε γιὰ μιὰ χώρα ποὺ λεγόταν Σόδομα καὶ Γόμορρα. Ὁ Ἀβραάμ ἔμεινε στὴ Χαναὰν ὅπου ἔχτισε θυσιαστήριο καὶ προσέφερε θυσία στὸ Θεό. Ὁ Θεὸς τὸν εὐλόγησε καὶ τὸν ἔκαμε πατριάρχη δηλ. ἀρχηγὸ τῶν Ἐ-

βραίων. Ἐκεῖ ὁ Ἀβραάμ ἐζησε πολλὰ χρόνια καὶ διατηροῦσε πάντα τὴν ἀγάπη καὶ τὴν πίστη στὸ Θεό. Ὅλοι δὲ οἱ ἄνθρωποι τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν ἐσέβονταν.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Ἄωτ πού ἔγινε στήλη ἀλατιοῦ

ΣΟΔΟΜΑ ΚΑΙ ΓΟΜΟΡΡΑ

Ἡ χώρα πού διάλεξε ὁ Λῶτ γιὰ νὰ κατοικήσῃ ἦταν πλούσια καὶ οἱ κάτοικοί της ζοῦσαν εὐτυχι-
 σμένοι. Ἦταν ὅμως ἀσεβεῖς καὶ ἄδικοι καὶ ζοῦ-
 σαν βουτηγμένοι στὴν ἀμαρτία. Οἱ μόνοι ἀγαθοὶ
 καὶ ἐνάρετοι ἄνθρωποι στὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα
 ἦταν ὁ Λῶτ καὶ ἡ οἰκογένειά του. Ὁ Θεὸς ἔστειλε
 δύο ἀγγέλους του νὰ συμβουλέψουν τοὺς κακοὺς
 αὐτοὺς ἀνθρώπους νὰ μετανοήσουν, ἀλλὰ οἱ ἀσε-
 βεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι δὲν ἤθελαν τίποτε ν' ἀκού-
 σουν. Τόση μάλιστα ἦταν ἡ ἀσέβειά τους, ὥστε
 ὤρμησαν νὰ κακοποιήσουν τοὺς ἀγγέλους τοῦ
 Θεοῦ πού ἦταν στὸ σπίτι τοῦ Λῶτ. Τότε ὁ Θεὸς
 ὠργίστηκε πολὺ καὶ ἀποφάσισε νὰ τοὺς κατα-
 στρέψῃ. Διέταξε λοιπὸν τὸν Λῶτ νὰ πάρῃ τὴν οἰ-
 κογένειά του καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ χώρα αὐτὴ καὶ
 νὰ μὴ γυρίσῃ κανεὶς πίσω του νὰ κυττάξῃ ὅ,τι ἂν
 δῆ ἢ ἀκούσῃ. Μόλις ξημέρωσε ὁ Λῶτ πῆρε τὴ γυ-
 ναίκα καὶ τὰ παιδιά του καὶ ξεκίνησε. Δὲν εἶχαν
 ἀκόμη ἀπομακρυνθῆ πολὺ, κι ἄρχισε νὰ πέφτῃ
 ἀπὸ τὸν οὐρανὸ βροχὴ ἀπὸ φωτιά καὶ θειάφι πού
 κατέστρεψε τὰ πάντα. Ἡ γυναίκα τοῦ Λῶτ λησμό-
 νησε τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, γύρισε καὶ κύτταξε
 πρὸς τὰ πίσω, γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν καταστροφὴ. Στὴ
 στιγμή ὅμως ἔγινε μιὰ στήλη ἀπὸ ἀλάτι. Ὅλη ἡ
 ὁμορφὴ ἐκείνη χώρα βούλιαξε καὶ στὴ θέσῃ της
 φανερώθηκε μιὰ λίμνη πού βρίσκεται ὡς σήμερα
 καὶ τὴ λένε Νεκρὰ θάλασσα.

Ἡ ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΙΣΑΑΚ

Ὁ Εὐσεβὴς Ἀβραάμ καὶ ἡ Σάρα ζοῦσαν ἡσυχοὶ
 κι' εὐτυχισμένοι καὶ πάντα ἔδειχναν πίστη κι' ἀ-
 γάπη στὸ Θεό. Ἐνα μονάχα καημὸ εἶχαν, πού
 δὲν ἔκαναν παιδιά. Κάθε μέρα παρακαλοῦσαν τὸ

στερα γύρισε στο σπίτι του χαρούμενος κι εύτυχισμένος.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΙΣΑΑΚ

Ὁ Ἀβραάμ εἶχε πιά γεράσει κι ἡ ἀγαπημένη του Σάρρα εἶχε πεθάνει πρὸ ὀλίγων ἐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ καταλάβαινε πὼς πλησίαζε τὸ τέλος του, σὰν καλὸς πατέρας ἀποφάσισε νὰ παντρέψῃ τὸ γυιό του Ἰσαάκ ποὺ εἶχε γίνεи πιά ἄνδρας. Ἦθελε ὅμως ἡ γυναῖκα τοῦ Ἰσαάκ νὰ εἶναι ἐνάρετη, σὰν τὴ μητέρα του τὴ Σόρρα. Στὴ Χαναάν ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ βρῆ κατάλληλη νύφη γιὰ τὸν Ἰσαάκ, γιατί οἱ ἄνθρωποι ἦταν ἁμαρτωλοί. Σκέφθηκε λοιπὸν νὰ ζητήσῃ μιὰ καλὴ κόρη ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὴ Μεσοποταμία. Ἐκάλεσε τότε τὸν δοῦλο του τὸν Ἐλιέζερ καὶ τοῦ εἶπε: «Ἐλιέζερ, ὁ Ἰσαάκ μεγάλωσε πιά καὶ πρέπει νὰ τοῦ βροῦμε μιὰ καλὴ νύφη. Ἐτοιμάσου λοιπὸν νὰ πᾶς στὴν πατρίδά μου τὴ Μεσοποταμία καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νὰ βρῆς μιὰ καλὴ νύφη γιὰ τὸν Ἰσαάκ». Ὁ πιστὸς δοῦλος Ἐλιέζιερ ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν Ἀβραάμ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ τοῦ ἔδειχνε, ἐτοιμάσθηκε γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι. Φόρτωσε σὲ δέκα καμήλες πολλὰ πλούσια δῶρα καὶ ξεκίνησε. Ἀφοῦ βάδισε πολλές ἡμέρες, ἔφθασε κοντὰ στὴν πόλη Χαρρὰν τῆς Μεσοποταμίας. Ἐκεῖ κάθησε νὰ ξεκουραστῆ κοντὰ σ' ἓνα πηγάδι καὶ προσευχήθηκε στὸ Θεὸ καὶ εἶπε: «Θεέ μου βοήθησέ με νὰ βρῶ μιὰ καλὴ νύφη γιὰ τὸν Ἰσαάκ. Κάμε Θεέ μου ἐκείνη ἢ κόρη ποὺ θὰ μοῦ δώσῃ νὰ πιῶ νερὸ καὶ θὰ ποτίσῃ καὶ τίς καμήλες μου, νὰ εἶναι ἐκείνη ποὺ θὰ γίνῃ γυναῖκα τοῦ Ἰσαάκ». Καὶ νὰ σὲ λίγο ἔρχεται στὸ πηγάδι μιὰ πολὺ ὁμορφὴ καὶ χαριτωμένη κόρη νὰ πάρῃ νερό. Ὁ Ἐλιέζερ ὅταν τὴν εἶδε εἶπε μέσα του: «Θεέ μου κάμε νὰ εἶναι ἡ ὁμορφὴ αὐτὴ κόρη ἐκείνη ποὺ θὰ γίνῃ γυναῖκα τοῦ Ἰσαάκ». Ὑστερα τὴν πλησιάζει καὶ τῆς λέει μὲ σεβασμό:

«Κόρη μου δώσε μου σέ παρακαλῶ λίγο νερό νά πιῶ». Ἐκείνη πρόθυμα τοῦ ἔδωσε νά πιῇ καὶ πότισε καὶ τῆς καμήλες του. Πῆρε θάρρος τότε ὁ γερο-Ἐλιέζερ καὶ τῆ ρώτησε πῶς τῆ λένε, τίνος

Ἐλιέζερ καὶ Ρεβέκκα

κόρη εἶναι κι ἂν ὑπάρχη μέρος νά μείνη τὸ βράδυ στὸ σπίτι της.

«Μὲ λένε Ρεβέκκα, εἶμαι κόρη τοῦ Βαθουήλ κι ὁ παπούς μου εἶναι ἀδελφός τοῦ Ἀβραάμ. Στὸ σπίτι μας ὑπάρχει χώρος γιὰ σένα καὶ τροφή γιὰ τὰ ζῶα σου». Αὐτὰ εἶπε ἡ Ρεβέκκα κι ἔτρεξε στὸ σπίτι της καὶ τὰ διηγῆθηκε ὅλα. Ἀμέσως ὁ ἀδελφός της Λάβαν ἔτρεξε νά προῦ-

παντήση τὸν ξένο. Ὁ Ἐλιέζερ προσευχήθηκε στὸ Θεὸ καὶ τὸν εὐχαρίστησε ποὺ τόσο καλὰ τὸν ὠδήγησε στὸ ταξίδι του. Σὲ λίγο ἔφτασε καὶ ὁ Λάβαν καὶ τὸν ὠδήγησε στὸ σπίτι του ὅπου τὸν περιποιήθηκαν πολὺ. Ὁ Ἐλιέζερ ἀφοῦ τοὺς εὐχαρίστησε γιὰ τὴ φιλοξενία, τοὺς εἶπε ποιὸς ἦταν καὶ γιὰ ποιὸ σκοπὸ εἶχε ἔλθει. Τοὺς διηγήθηκε ἀκόμη τὴν προσευχὴ του στὸ Θεὸ καὶ ὅσα ἐγίναν στὸ πηγάδι. Ἐκεῖνοι τ' ἄκουαν ὅλα μὲ συγκίνηση καὶ χορὰ καὶ σὰν τελείωσε τοῦ εἶπαν: «Εἶναι φανερὸ πὼς αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα Θεοῦ, γιὰ αὐτὸ δεχόμαστε εὐχαρίστως νὰ γίνῃ τὸ θέλημά του». Ὑστερα ρώτησαν τὴ Ρεβέκκα κι αὐτὴ εὐχαρίστως δέχτηκ νὰ γίνῃ γυναίκα τοῦ Ἰσαάκ. Τότε ὁ Ἐλιέζερ τῆς ἔδωσε πλούσια δῶρα καθὼς καὶ στὴ μητέρα της καὶ στὸν ἀδελφὸ της. Κατόπιν διασκέδασαν ὅλη τὴ νύχτα καὶ μόλις ξημέρωσε πῆρε ὁ Ἐλιέζερ τὴ Ρεβέκκα καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴ Χαναάν. Ὁ Ἰσαάκ περίμενε ἀνυπόμονα τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ἐλιέζερ καὶ σὰν τὸν εἶδε ἀπὸ μακριὰ νὰ ἔρχεται, ἔτρεξε νὰ τοὺς προὔπαντήσῃ. Ὑστερα πῆρε τὴ Ρεβέκκα καὶ τὴν ὠδήγησε στὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος τὴ δέχτηκε μὲ μεγάλη χαρὰ. Μὲ λίγα χρόνια πέθανε ὁ γέρο-Ἀβραὰμ εὐτυχισμένος σὲ ἡλικία 175 ἐτῶν καὶ τὸν ἔθαψαν ἐκεῖ ποὺ εἶχαν θάψῃ τὴ γυναίκα του τὴ Σάρρα.

ΙΑΚΩΒ

Ὁ Ἰσαάκ καὶ ἡ Ρεβέκκα ἀπόχτησαν δύο διδυμα παιδιὰ, τὸν Ἡσαῦ καὶ τὸν Ἰακώβ. Τὰ δυὸ αὐτὰ παιδιὰ δὲν ἔμοιαζαν καθόλου. Ὁ Ἡσαῦ ἦταν ραμαλέος, δασύτριχος καὶ ἀγριωπὸς κι ἀγαποῦσε πολὺ τὸ κυνήγι, γιὰ αὐτὸ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ ὁ πατέρας του. Ἀντίθετα ὁ Ἰακώβ ἦταν λειός, ταπεινὸς καὶ ἥσυχος καὶ ἔμενε ὅλη τὴν ἡμέρα κοντὰ στὴ μητέρα του καὶ τὴ βοηθοῦσε στὶς δου-

λειές τοῦ σπιτιοῦ, γιὰυτό ἦταν ὁ ἀγαπημένος τῆς. Ὁ Ἡσαῖ εἶχε γεννηθεῖ πρῶτος καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἐβραϊκὴ συνήθεια εἶχε ὅλα τὰ δικαιώματα (πρωτοτόκια) δηλ. θὰ κληρονομοῖσε τὴν περιουσία τοῦ πατέρα του καὶ θὰ γινόταν ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας.

Ἦταν ὅμως πολὺ λαίμαργος καὶ ἡ λαιμαργία του αὐτὴ ἐγένε ἀφορμὴ νὰ χάσῃ τὰ δικαιώματά του αὐτά. Μιὰ μέρα ποὺ γύριζε ἀπὸ τὸ κυνήγι κουρασμένος καὶ πεινασμένος πολὺ, βρῆκε τὸν Ἰακῶβ νὰ μαγειρεῖ φακὲς καὶ τοῦ ζήτησε ἓνα πιάτο νὰ φάῃ. Ὁ Ἰακῶβ τοῦ ἀπάντησε: «Τότε μόνον θὰ σοῦ δώσω ἓνα πιάτο φακὲς, ἂν δεχτῆς νὰ μοῦ πουλήσῃς τὰ πρωτοτόκιά σου». Ὁ λαίμαργος Ἡσαῖ δέχτηκε κι ἔτσι γιὰ ἓνα πιάτο φακὲς πούλησε τὰ πρωτοτόκιά του.

Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ

Ὁ Ἰσαὰκ εἶχε πιά γεράσει, ἦταν 173 ἐτῶν καὶ εἶχε χάσει τὸ φῶς του. Ἐπειδὴ δὲ κατάλαβε πὼς πλησίαζε τὸ τέλος του, ἐκάλεσε τὸν ἀγαπημένο του Ἡσαῖ καὶ τοῦ εἶπε: «Παίδι μου ἐγέρασα πιά κι ὁ θάνατος πλησιάζει. Πήγαινε λοιπὸν σὲ παρακαλῶ νὰ κυνηγήσῃς κι ἐτοίμασέ μου ἓνα καλὸ φαγητὸ νὰ φάω καὶ ἔλα νὰ σὲ εὐλογήσω». Ὁ Ἡσαῖ ἐφυγε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμία τοῦ πατέρα του. Ἡ Ρεβέκκα ὅμως τ' ἄκουσε ὅλα καὶ μόλις ἔφυγε ὁ Ἡσαῖ, κάλεσε τὸν Ἰακῶβ καὶ τοῦ εἶπε: «Πήγαινε γρήγορα καὶ φέρε δυὸ κατσικάκια νὰ ἐτοιμάσω ἓνα καλὸ φαγητὸ νὰ τὸ πᾶς στὸν πατέρα σου καὶ νὰ πάρῃς τὴν εὐλογία του». Ὁ Ἰακῶβ ἔτρεξε κι ἔκαμε ὅπως τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του. Ὑστερα ἡ Ρεβέκκα ἐτοίμασε ἓνα καλὸ φαγητὸ καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸν καταλάβῃ ὁ Ἰσαὰκ, τοῦ δίπλωσε τὰ χέρια καὶ τὸ λαιμὸ μὲ τὸ δέρμα τῶν κατσικιῶν καὶ τὸν ἔστει-

λε στὸν πατέρα του. Αὐτὴ δὲ πρόσεχε στὴν πόρ-
τα μήπως ἔλθῃ ὁ Ἡσαῦ.

Ὁ Ἰακώβ πῆγε στὸν πατέρα του τὸ φαγη-
τὸ καὶ τοῦ εἶπε: «Πατέρα σοῦ ἐτοίμασα τὸ φα-

Ἡ εὐλογία τοῦ Ἰακώβ

γητὸ ποῦ μοῦ ζήτησες. Ἔλα νὰ φᾶς καὶ νὰ μὲ
εὐλογήσῃς». Ὁ τυφλὸς Ἰσαὰκ ὑποψιάστηκε για-
τι ἡ φωνὴ τοῦ δὲν ἔμοιαζε μὲ τὴ φωνὴ τοῦ Ἡ-
σαῦ καὶ τοῦ εἶπε νὰ πλησιόσῃ. Ἀφοῦ ὅμως
ψηλάφισε τὰ χέρια του εἶπε: «Τὰ μὲν χέρια εἴ-
ναι χέρια τοῦ Ἡσαῦ, ἡ δὲ φωνὴ, φωνὴ τοῦ Ἰακώβ».
Ἔπειτα ἔφαγε τὸ φαγητὸ καὶ εὐλόγησε τὸν
Ἰακώβ.

Σε λίγη ώρα έφθασε και ό 'Hσαυ με τó κυνήγι. "Όταν δέ έμαθε από τόν πατέρα του τί είχε γίνει, θύμωσε πολύ και σκέφθηκε νά έκδικηθή τόν 'Iακώβ. 'Ο 'Iσαάκ όμως τόν συμβούλεψε νά μὴν κρατήση θυμό κατά τού άδελφού του. 'Αλλ' ό 'Hσαυ ήταν πολύ θυμωμένος για τήν άπάτη τού 'Iακώβ και περίμενε νά πεθάνη ό πατέρας του για νά τόν τιμωρήση.

Ο ΙΑΚΩΒ ΦΕΥΓΕΙ ΣΤΗ ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ

'Η Ρεβέκκα έμαθε τούς σκοπούς τού 'Hσαυ και φοβήθηκε για τή ζωή τού αγαπημένου της 'Iακώβ, τόν φώναξε λοιπόν και τού ειπε: «Παιδί μου 'Iακώβ, ό άδελφός σου είναι πολύ θυμωμένος εναντίον σου και σκέπτεται νά σου κάμη κακό. Πρέπει λοιπόν νά φύγης μακριά ώσπου νά περάση ό θυμός τού 'Hσαυ. Πήγαινε στη Μεσοποταμία κοντά στο θείο σου Λάβαν, ό όποιος θα σε προστατέψη». 'Ο 'Iακώβ άκουσε τις συμβουλές τής μητέρας του και τήν ίδια μέρα, άφού άποχαιρέτησε τούς γονείς του με δάκρυα στα μάτια, έφυγε για τή Μεσοποταμία. Τό βράδυ τής ίδιας ήμέρας νυχτώθηκε στο δρόμο και κάθησε σ' ένα μέρος νά περσίση τή νύχτα. Κουρασμένος όπως ήταν ξαπλώθηκε νά κοιμηθή κι έβαλε για προσκέφαλο μιá πέτρα. Στόν ύπνο του είδε ένα περίεργο όνειρο. Είδε μιá μεγάλη σκάλα πού έφθανε από τή γή ως τόν ουρανó: "Αγγελιοι τού Θεού ανέβαιναν και κατέβαιναν τή σκάλα και έψαλλαν ύμνους στο Θεό: στήν κορυφή της βρισκόταν ό θρόνος τού Θεού και μιá φωνή άκούστηκε από εκεί: «'Εγώ είμαι ό Θεός τού 'Αβραάμ και τού 'Iσαάκ. Τή γή αυτή πού κοιμάσαι θα τή δώσω σε σένα και τούς απογόνους σου πού θα γίνουν πολλοί σαν τήν άμμο τής θαλάσσης. Μή φοβᾶσαι θα είμαι πάντα μαζί σου, θα σε προστατεύω και θα σε βοηθήσω

νά γυρίσης πάλι στην πατρίδα σου». Ὁ Ἰακώβ ξύπνησε τρομαγμένος καὶ εἶπε: «Πόσο φοβερός εἶναι ὁ τόπος αὐτός! Ἄσφαλώς αὐτός ἐδῶ εἶναι ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ πύλη τοῦ Οὐρανοῦ». Μὲ μεγάλη εὐλάβεια ἔστησε ὀρθία τὴν πέτρα πού εἶχε βάλει προσκέφαλο, γιὰ νὰ θυμᾶται τὸ μέρος κι ἔχυσε ἐπάνω της λίγο

Τὸ ὄνειρο τοῦ Ἰακώβ

λάδι γιὰ νὰ δείξη πὼς αὐτός ἦταν τόπος ἱερός. Ὑστερα παρεκάλεσε τὸ Θεὸ νὰ τὸν ἀξιῶση νὰ γυρίση πάλι στὴν πατρίδα του καὶ ὑποσχέθηκε νὰ κτίσῃ ἐκεῖ ἓνα θυσιαστήριο. Ἐξακολούθησε κατόπιν τὸ ταξίδι του καὶ σὲ λίγες ἡμέρες ἔφθασε στὴν πόλη Χαρρὰν τῆς Μεσοποταμίας καὶ

στάθηκε κοντά σ' ένα πηγάδι. Σέ λίγο βλέπει νά ἔρχονται ἐκεῖ μερικοὶ βοσκοὶ νά ποτίσουν τὰ πρόβατά τους στό πηγάδι. Ὁ Ἰακώβ τοὺς ρώτησε ἂν ἤξεραν τὸν Λάβαν. Οἱ βοσκοὶ τοῦ ἀπάντησαν: «ὄλοι τὸν ξέρουμε τὸν Λάβαν· ἀλλὰ αὐτὴ ἡ κόρη ποὺ ἔρχεται νά ποτίσῃ τὰ πρόβατά της εἶναι ἡ Ραχήλ ἢ ἡ κόρη τοῦ Λάβαν». Τότε ὁ Ἰακώβ πλησίασε τὴ Ραχήλ καὶ τῆς εἶπε ποιὸς ἦταν. Ἡ Ραχήλ χάρηκε πολὺ κι ἔτρεξε νά εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα της. Σέ λίγο ἔφτασε κι ὁ Λάβαν καὶ ὠδήγησε τὸν Ἰακώβ στό σπίτι του.

Ο ΙΑΚΩΒ ΓΥΡΙΖΕΙ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΟΥ

Ὁ Ἰακώβ ἔζησε 20 ὀλόκληρα χρόνια κοντά στό Λάβαν. Παντρέφτηκε τὶς δύο του κόρες τὴ Λεία καὶ τὴ Ραχήλ κι ἀπόχτησε δώδεκα παιδιά καὶ πολλὰ πλούτη. Μὰ δὲν ἦταν εὐτυχισμένος, γιατί πάντα θυμόταν τὴν πατρίδα του καὶ τοὺς γονεῖς του. Κι ὅσο περν ὕσε ὁ καιρὸς, τόσο ἡ ἐπιθυμία του νά γυρίσῃ στὴν πατρίδα του, γινόταν πιὸ μεγάλη. Ἦθελε πολὺ νά προφθάσῃ στὴ ζωὴ τοῦ πατέρα του καὶ νά τοῦ ζητήσῃ συγχώρεση γιὰ τὴν ἀπάτη ποὺ τοῦ ἔκαμε. Ἀλλὰ θυμόταν καὶ τὸ θυμὸ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ δίσταζε. Σὰν ἔμαθε ὅμως τὸ θάνατο τῆς μητέρας του, λυπήθηκε πολὺ καὶ ἀποφάσισε πιά νά γυρίσῃ στὴν πατρίδα του. Πῆρε λοιπὸν τὴ μεγάλη του οικογένεια, τὰ κοπάδια του καὶ τοὺς δούλους του κι ἔφυγε γιὰ τὴ Χαναάν. Ὅταν ἔφθασε κοντὰ στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ, θυμήθηκε τὸ θυμὸ τοῦ ἀδελφοῦ του κι ἄρχισε νά φοβάται. Παρεκάλεσε λοιπὸν τὸ Θεὸ νά τὸν βοηθήσῃ. Ὑστερα ἔστειλε τοὺς δούλους του ν' ἀναγγεῖλουν στὸν Ἡσαῦ τὸν ἐρχομὸ του. Ὁ Ἡσαῦ ποὺ τοῦ εἶχε περάσει πια ὁ θυμὸς, ὅταν ἔμαθε τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἔτρεξε νά τὸν προϋπαντήσῃ καὶ τὰ δύο ἀδέλφια ἀγκαλιάσθηκαν κι ἔκλαψαν ἀπὸ χαρὰ κι ἔτσι

ἀγκαλιασμένοι γύρισαν στο σπίτι τους. Ἀμέσως ὁ Ἰακώβ ἔτρεξε στὸν πατέρα του καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Ὁ γερο-Ἰσαὰκ χάρηκε πολὺ πὺ ἔβλεπε τὰ παιδιά του ἀγαπημένα. Ἐπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια πέθανε ὁ Ἰσαὰκ σὲ ἡλικία 180 ἐτῶν καὶ τὰ παιδιά του τὸν ἔθαψαν κοντὰ στὸν τάφο τῆς Ρεβέκκας. Ὑστερα ὁ Ἰακώβ πῆγε στὸ μέρος πὺ εἶχε ἰδεῖ τὸ ὄνειρο καὶ ἔχτισε ἕνα θυσιαστήριο ὅπως εἶχε ὑποσχεθῆ στὸ Θεό.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ

Η ΠΩΛΗΣΗ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ

Ὁ Ἰακώβ ἀγαποῦσε ὅλα του τὰ παιδιά, μὰ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα ἀγαποῦσε τὸν Ἰωσήφ. Ὁ Ἰωσήφ εἶχε γεννηθῆ στὰ γεράματα τοῦ πατέρα του κι ἦταν ἕνα χαριτωμένο ἀγόρι γεμάτο εὐγένεια καὶ καλωσύνη. Ἀγαποῦσε πολὺ τοὺς γονεῖς του καὶ τὰ ἀδελφία του καὶ σ' ὅλους φερόταν εὐγενικά. Οἱ ἀρετές του αὐτὲς τὸν ἔκαναν ἕνα ἀξιαγάπητο παιδί καὶ ὁ πατέρας του θέλοντας νὰ τοῦ δείξῃ τὴν ξεχωριστὴ του ἀγάπη, τοῦ ἀγόρασε ἕνα ὀμορφο μεταξωτὸ φόρεμα. Τ' ἀδελφία του ζήλευαν τὸν Ἰωσήφ γιὰ τὴν ξεχωριστὴ ἀγάπη πὺ τοῦ ἔδειχνε ὁ πατέρας του καὶ τώρα ἡ προτίμηση αὐτὴ μεγάλωσε τὴ ζήλεια τους. Μὰ πιὸ πολὺ τὸν ζήλευσαν καὶ τὸν μίσησαν, ὅταν ὁ Ἰωσήφ τοὺς διηγῆθηκε τὰ δύο ὄνειρα πὺ εἶδε. Τὸ πρῶτο ὄνειρο ἦταν πὺς βρισκόταν μὲ τ' ἀδελφία του καὶ θέριζαν στὸ χωράφι καὶ τὰ δέματα τῶν ἀδελφῶν του ἔσκυψαν καὶ προσκύνησαν τὸ δικό του, πὺ στεκόταν ὄρθιο. «Ἄ! εἶπαν τ' ἀδελφία του, θέλει νὰ γίνῃ βασιλιάς καὶ ἐμεῖς οἱ ἄλλοι δοῦλοι του, γιὰ νὰ τὸν προσκυνᾶμε». Στὸ δεῦτερο ὄνειρό του εἶδε πὺς ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι κι ἕνδεκα ἀστέρια ἔπεσαν καὶ τὸν προσκύνησαν. Τ' ἀδελφία του ἐξήγη-

σαν τὸ ὄνειρο πὼς ὁ ἥλιος ἦταν ὁ πατέρας τους, τὸ φεγγάρι ἡ μητέρα τους καὶ τὰ ἔνδεκα ἀστέ-
ρια, τὰ ἔνδεκα ἀδελφία του. Τὸ μῖσος τους πιά
δὲν εἶχε ὄρια κι ἀπεφάσισαν νὰ τὸν σκοτώσουν
σὲ πρώτη εὐκαιρία.

Ὁ Ἰωσήφ ἔμενε πάντα κοντὰ στὸν πατέρα
του, ἐνῶ τ' ἀδελφία του πῆγαιναν στὰ λιβάδια κι
ἔβοσκαν τὰ πρόβατα. Μιὰ μέρα ποὺ τ' ἀδελφία
του βρισκόνταν σὲ μακρυνὰ βοσκοτόπια κι ἔβο-
σκαν τὰ κοπάδια τους, ὁ Ἰακώβ ἔστειλε τὸν Ἰω-
σήφ νὰ τοὺς πάη φαγητό. Μόλις ὅμως τ' ἀδέλ-
φια του τὸν εἶδαν νὰ ἔρχεται ἀπὸ μακριά, εἶπαν:
«Νάτος ἔρχεται αὐτὸς ποὺ βλέπει τὰ ὄνειρα καὶ
θέλει νὰ τὸν προσκυνᾶμε. Εἶναι εὐκαιρία νὰ τὸν
σκοτώσωμε». Ὁ μεγαλύτερος ὅμως ἀδελφὸς ὁ
Ρουβὴμ, ποὺ ἦταν καλόκαρδος, τοὺς ἐμπόδισε
καὶ τοὺς εἶπε: «δὲν εἶναι σωστὸ νὰ βάψωμε τὰ
χέρια μας μ' ἀδελφικὸ αἷμα, ἄς τὸν ρίξωμε σ'
αὐτὸ τὸ ξεροπήγαδο νὰ πεθάνη ἀπὸ τὴν πείνα
καὶ τὴ δίψα». Εἶχε σκοπὸ νὰ τὸν βγάλη κρυφά
ἀπὸ τ' ἄλλα ἀδελφία του καὶ νὰ τὸν στείλῃ στὸν
πατέρα τους. Σὲ λίγο ἔφθασε κοντὰ τους ὁ Ἰωσήφ
καὶ τοὺς χαιρέτησε μὲ καλωσύνη. Μὰ πρὶν προ-
φτάση νὰ τοὺς καλοχαιρετήσῃ τὸν ἄρπαξαν κι ἀ-
φοῦ τοῦ ἔβγαλαν τὸ ὄμορφο φόρεμα, τὸν ἔρριξαν
στὸ πηγάδι. Ἐκλαίγε ὁ καημένος ὁ Ἰωσήφ καὶ
τοὺς παρακαλοῦσε νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὸ ξε-
ροπήγαδο, μὰ κανεὶς δὲν τὸν ἄκουε. Σὲ λίγο φά-
νηκαν νὰ ἔρχωνται πρὸς τὰ ἐκεῖ ἔμποροι Ἰσμαη-
λίτες μὲ τὶς καμηῆλες τους ποὺ πῆγαιναν στὴν
Αἴγυπτο. Τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς, ὁ Ἰού-
δας, εἶπε στοὺς ἄλλους, «τί θὰ κερδίσωμε ἂν
πεθάνη ὁ Ἰωσήφ στὸ ξεροπήγαδο; Δὲν τὸν που-
λᾶμε καλύτερα σ' αὐτοὺς τοὺς ἐμπόρους γιὰ
σκλάβο, νὰ πάρωμε καὶ χρήματα;» Οἱ ἄλλοι βρῆ-
καν σωστὴ τὴ σκέψη του, τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ
πηγάδι καὶ τὸν πούλησαν γιὰ εἴκοσι ἀργύρια.
Ἔπειτα γιὰ νὰ ξεγελάσουν τὸν πατέρα τους, ξέ-

σχισαν τὸ ὠραῖο τοῦ φόρεμα, τὸ ἄλειψαν μὲ αἷμα κατσικιουῦ καὶ τὸ ἔστειλαν στὸν πατέρα τους, λέγοντας πὼς τάχα το βρῆκαν στὸ δρόμο. Ὁ καημένος ὁ Ἰακώβ ὅταν εἶδε τὸ ξεσχισμένο καὶ ματωμένο φόρεμα τοῦ ἀγαπημένου του Ἰωσήφ πίστεψε πὼς τὸν ἔφαγαν τὰ θερία κι ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα καὶ νὰ λέῃ: «Ἀλλοίμονό μου δὲν θὰ μπορέσω ν' ἀντέξω στὸν πόνο. Γρήγορα θὰ μὲ φέρῃ στὸν τάφο ὁ θάνατος τοῦ ἀγαπημένου μου Ἰωσήφ».

Ο ΙΩΣΗΦ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Οἱ Ἰσραηλίτες ἔμποροι ὅταν ἔφθασαν στὴν Αἴγυπτο πούλησαν τὸν Ἰωσήφ στὸν Πετεφρῆ ποῦ ἦταν ἀρχιμάγειρος τοῦ Φαραῶ τοῦ βασιλιᾶ τῆς Αἰγύπτου. Ὁ Ἰωσήφ μὲ τοὺς εὐγενικοὺς τῶν τρόπους ἀπόχτησε τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ Πετεφρῆ καὶ τὸν ἔκαμε οἰκονόμο τοῦ σπιτιοῦ του. Ἡ γυναίκα ὅμως τοῦ Πετεφρῆ ἦταν ἰδιότροπη καὶ κακὴ καὶ μιὰ μέρα συκοφάντησε τὸν Ἰωσήφ στὸν ἄνδρα της, πὼς τάχα ἔκαμε μιὰ κακὴ πράξη. Ὁ Πετεφρῆς τὴν ἐπίστεψε καὶ ἔκλεισε τὸν Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ. Πικράθηκε ὁ καημένος ὁ Ἰωσήφ γιὰ τὴν ἀδικία μὰ ἔκανε ὑπομονὴ καὶ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἀλλὰ καὶ μέσα στὴ φυλακὴ ὁ Ἰωσήφ μὲ τοὺς καλοὺς του τρόπους ἀπόχτησε πολλοὺς φίλους καὶ ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν ἐσέβοντο. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ δεσμοφύλακας τὸν ἐξετίμησε γιὰ τὴν καλωσύνη του καὶ τὸν διώρισε ἐπιστάτη στοὺς ἄλλους φυλακισμένους. Ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ Ἰωσήφ γύριζε στὰ κελιά τῶν φυλακισμένων καὶ τοὺς παρηγοροῦσε. Τοὺς ἔλεγε νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνη στὸ Θεο κι ἔκανε τὸ καθετὶ νὰ τοὺς ἐλαφρώσῃ τὴ δυστυχία. Ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους φυλακισμένους ἦταν καὶ δυὸ ὑπάλληλοι τοῦ παλατιοῦ, ὁ ἓνας ἦταν ἀρχισιτοποιὸς καὶ ὁ ἄλλος ἀρχιοινοχόος τοῦ βασι-

λιά. Μιά μέρα οί δυό αὐτοί φυλακισμένοι, ξύπνησαν στενοχωρημένοι κι ἔμεναν ἀμίλητοι καί σκεπτικοί. Ὁ Ἰωσήφ τοὺς πρόσεξε καί τοὺς ρώτησε γιατί ἦταν λυπημένοι. «Εἶδαμε δυό παράξενα ὄνειρα τοῦ εἶπαν ἐκεῖνοι καί κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς τὰ ἐξηγήσῃ». «Γιὰ πέστε μου τὰ ὄνειρά σας, τοὺς εἶπε ὁ Ἰωσήφ καί ἴσως μπορέσω μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω». «Ἐγώ, εἶπε ὁ ἀρχιο νοχόος, εἶδα στὸν ὕπνο μου πὼς φύτρωσαν μὲ μᾶς τρία κλήματα κι ἔκαμαν φύλλα καί σταφύλια κι ἐγὼ ἔκοψα τὰ σταφύλια, τὰ ἔστιψα σ' ἓνα ποτήρι κι ἔδωσα τὸ κρασί στὸ βασιλιά». «Τ' ὄνειρό σου φίλε μου εἶναι καλὸ καί σημαίνει πὼς σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ διατάξῃ ὁ βασιλιάς νὰ σὲ βγάλουν ἀπὸ τὴ φυλακὴ καί θὰ σοῦ ξαναδώσῃ πάλι τὴ θέσι σου στὸ παλάτι. Σὲ παρακαλῶ μόνον ὅταν θὰ πᾶς στὸ παλάτι νὰ μὴ ξεχάσῃς κι ἐμένα ποὺ βρίσκομαι ἄδικα στὴ φυλακὴ». Ὑστερα διηγήθηκε κι ὁ ἀρχισιτοποιὸς τ' ὄνειρό του. «Ἐγώ, εἶπε, εἶδα πὼς εἶχα στὸ κεφάλι μου τρία πανέρια γεμάτα γλυκίσματα κι ἔρχονταν τὰ πουλιὰ κι ἔτρωγαν». «Τὸ δικό σου ὄνειρο φίλε μου εἶναι κακὸ καί σημαίνει πὼς σὲ τρεῖς μέρες θὰ σὲ βγάλουν ἀπ' τὴ φυλακὴ καί θὰ σὲ κρεμάσουν καί θὰ ἔρχονται τὰ πουλιὰ νὰ τρῶνε τὶς σάρκες σου». Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ἔγιναν ὅπως τὰ εἶχε εἰπῆ ὁ Ἰωσήφ. Τὸν ἀρχισιτοποιό δηλ. τὸν κρέμασαν, καί τὸν ἀρχιοινοχόο τὸν ἄφισαν ἐλεύθερο. Αὐτὸς ὅμως στὴν εὐτυχία του ξέχασε τὸν καθημένο τὸν Ἰωσήφ ποὺ βρισκόταν ἄδικα στὴ φυλακὴ.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ — ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ

Πέρασαν δύο χρόνια ποὺ ὁ Ἰωσήφ βρισκόταν ἄδικα στὴ φυλακὴ. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἀπελπίζόταν, εἶχε πίστη στὸ Θεὸ καί νύχτα μέρα τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Καί ὁ Θεὸς δὲν τὸν ξέχασε. Μιά μέρα ὁ Φαραὼ ξύπνησε στενοχω-

ρημένος και σκεπτικός. Είδε στον ύπνο του δυο παράξενα όνειρα. Κάλεσε άμέσως όλους τους σοφούς του βασιλείου του, μὰ κανείς δέν μπορούσε νά τά έξηγήση. Τότε ό αρχιοινοχόος θυμήθηκε τόν 'Ιωσήφ κι έτρεξε στό βασιλιά και του είπε πώς στή φυλακή είναι ένας νέος που θά μπορούσε νά έξηγήση τά όνειρά του και του

‘Ο 'Ιωσήφ έξηγει τά όνειρά του Φαραώ

διηγήθηκε πώς έξηγησε τó δικό του όνειρο και του άτυχου αρχισιτοποιού. Άμέσως ό Φαραώ διατάζει νά φέρουν μπροστά του τόν 'Ιωσήφ. Όταν τόν έφεραν, ό βασιλιάς του είπε: «Έμαθα πώς μπορείς νά έξηγᾶς τά όνειρα χωρίς λάθη· σέ παρακαλώ νά μου έξηγήσης και τά δικά μου». ‘Ο

Ἰωσήφ ἀπάντησε μὲ σεβασμὸ στὸ Φαραῶ. «Βασιλιά μου εἶμαι ἕνας δούλος σου. Ἄν θελήσης νὰ τοῦ διηγηθῆς τὰ ὄνειρά σου, ἐλπίζω μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω». Τότε ὁ Φαραῶ διηγήθηκε τὰ ὄνειρά του. «Εἶδα τὴν περασμένη νύχτα πὼς ἤμουν κοντὰ στὸ Νεῖλο ποταμὸ κι ἔξαφνα βλέπω ἑπτὰ παχειές κι ὠραίες ἀγελάδες πὺ βγῆκαν ἀπὸ τὸ ποτάμι καὶ βοσκοῦσαν στὶς ὄχθες του. Σὲ λίγο βγῆκαν ἄλλες ἑπτὰ ἀγελάδες ἀδύνατες καὶ ἄσχημες κι ἔφαγαν τὶς παχειές. Τρόμαξα καὶ ξύπνησα καὶ ὅταν ἀποκοιμήθηκα εἶδα κι ἕνα ἄλλο ὄνειρο. Εἶδα πὼς βλάστησαν ἑπτὰ στάχυα ὁμορφα καὶ μεστωμένα καὶ σὲ λίγο ἄλλα ἑπτὰ ἀδύνατα καὶ κίτρινα πὺ ἔφαγαν τὰ πρῶτα». Ὁ Ἰωσήφ ἄκουσε μὲ προσοχὴ τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ καὶ σὰν τελείωσε τοῦ εἶπε: «Βασιλιά μου καὶ τὰ δύο ὄνειρα εἶναι σπουδαῖα καὶ σημαίνουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Οἱ ἑπτὰ παχειές ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ μεστωμένα στάχυα σημαίνουν πὼς ἑπτὰ χρόνια ἢ χώρα σου θὰ ἔχη μεγάλη εὐφορία καὶ ἀφθονα σιτηρὰ θὰ γίνουν στὴν Αἴγυπτο. Οἱ ἑπτὰ ἀδύνατες ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ κίτρινα σημαίνουν πὼς ἑπτὰ χρόνια ἀφορίας καὶ πείνας θὰ ἀκολουθήσουν. Ἄν θέλῃς βασιλιά μου ν' ἀκούσης τὴν ταπεινὴ μου γνώμη, πρέπει νὰ βρῆς ἕναν τίμιο καὶ ἱκανὸ ἄνθρωπο νὰ μαζέψῃ τὰ περισσεύματα τοῦ σιταριοῦ ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς εὐφορίας γιὰ νὰ χρησιμεύσουν στὰ χρόνια τῆς πείνας καὶ τῆς δυστυχίας. Ἔτσι καὶ ὁ λαὸς σου δὲν θὰ πεινάσῃ καὶ σ' ἄλλες χώρες θὰ μπορέσης νὰ πουλήσης σιτάρια».

Ὁ Φαραῶ θαύμασε τὴ σοφία καὶ τὴ φρονιμὰ τοῦ Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπε: «καὶ ποῦ θὰ βρῶ πιὸ κατάλληλο πρόσωπο ἀπὸ σένα;» Κι ἀμέσως ἔβγαλε τὸ δακτυλίδι, τοῦ τοῦ τὸ φόρεσε στὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε: «Σὲ διορίζω δεῦτερο ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου καὶ σοῦ ἀναθέτω τὴ φροντίδα νὰ μαζέψῃς τὰ σιτάρια». Ὑστερα διέταξε καὶ τοῦ

φόρεσαν βασιλικά φορέματα, τὸν ἔβαλαν σ' ἓνα ἀμάξι καὶ τὸν γύρισαν στὴν πόλη. Κι' ἓνας κήρυκας πήγαινε μπροστὰ καὶ φώναζε: «Ἐλάτε νὰ ἰδῆτε καὶ νὰ προσκυνήσετε τὸν δεῦτερο ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου». Ὁ κόσμος ἔτρεχε καὶ τὸν προσκυνούσε. Κι' ἔτσι ὁ Ἰωσήφ μὲ τὴν πίστη ποῦ εἶχε στὸ Θεό, δοξάστηκε πολὺ. Ἐκτισε μεγάλες ἀποθήκες καὶ μάζεψε ὅλα τὰ περισσεύματα τῶν σιταριῶν καὶ τὶς γέμισε στὰ χρόνια τῆς εὐφορίας. Καὶ ὅταν ἦλθαν τὰ χρόνια τῆς ἀφορίας καὶ τῆς πείνας οἱ Αἰγύπτιοι ὄχι μόνον δὲν πείνασαν, ἀλλὰ καὶ πουλοῦσαν σιτάρια στὶς ἄλλες χῶρες. Κι' ὅλα αὐτὰ χάρη στὸν Ἰωσήφ ποῦ θαύμαζαν καὶ τιμοῦσαν ὅλοι.

ΤΑ ΑΔΕΡΦΙΑ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Στὰ χρόνια τῆς ἀφορίας ἡ πείνα εἶχε ἀπλωθῆ παντοῦ καὶ οἱ ἄνθρωποι ὑπέφεραν πολὺ. Μόνο στὴν Αἴγυπτο ὑπῆρχαν ἄφθονα σιτάρια καὶ πολλοὶ ἔτρεχαν ἐκεῖ γιὰ ν' ἀγοράσουν.

Ὅταν ὁ Ἰακώβ ἔμαθε ὅτι στὴν Αἴγυπτο πουλοῦσαν σιτάρι, ἔστειλε τὰ παιδιὰ του ν' ἀγοράσουν. Κράτησε ὅμως κοντά του τὸν Βενιαμὴν ποῦ ἦταν ὁ μικρότερος καὶ φοβόταν μήπως πάθη κανένα κακό. Πῆραν λοιπὸν τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ χρήματα καὶ ζῶα καὶ τράβηξαν γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ παρουσιάσθηκαν στὸν ἄρχοντα Ἰωσήφ (τὸν ἀδελφὸ τους) ποῦ δὲν τὸν γνώρισαν καὶ τὸν προσκύνησαν. Αὐτὸς ὅμως τοὺς γνώρισε, ἀλλὰ δὲν φανερώθηκε, γιὰ νὰ ἰδῆ ἂν μετάνιωσαν γιὰ τὸ κακὸ ποῦ τοῦ εἶχαν κάμει. Ἐκαμε λοιπὸν πὼς δὲν ξέρει τὴ γλῶσσα τους καὶ μὲ ἓνα διερμηνέα τοὺς ρώτησε ποιοὶ εἶναι καὶ τί θέλουν. Φοβισμένοι ἐκεῖνοι τοῦ ἀπήντησαν πὼς εἶναι ἀπὸ τὴ Χαναὰν καὶ ἦλθαν ν' ἀγοράσουν σιτάρι.

«Ψέμματα λέτε, τοὺς ἀπαντᾷ ὁ Ἰωσήφ, εἰσα-

στε κατάσκοποι και ήλθατε να κατασκοπεύσετε τη χώρα μου». Τρέμοντας εκείνοι πέφτουν στα πόδια του και με δάκρυα του λένε: «Όχι Κύριε, δεν είμαστε κατάσκοποι, είμαστε από τη Χαναάν, παιδιά του Ιακώβ. Δώδεκα αδέρφια είμαστε, ο ένας πέθανε και τον μικρότερο τον κράτησε ο πατέρας μας στη Χαναάν». Ο Ίωσήφ χάρηκε που έμαθε πώς ζή ο πατέρας του και ο μικρός Βενιαμίν, έκαμε όμως πώς δεν τους πίστεψε και τους είπε αυστηρά: «Δεν σ'α πιστεύω, για να βεβαιωθώ πώς μου λέτε την αλήθεια, θα σ'α δώσω σιτάρι και θα σ'α αφήσω να πάτε στην πατρίδα σας. Θα κρατήσω όμως έναν από σ'ας έως ότου γυρίσετε πάλι και μου φέρετε και τον μικρότερο αδελφό σας, τον Βενιαμίν». Τότε εκείνοι είπαν μεταξύ τους: «Δίκαια μ'α τιμωρεί ο Θεός, γιατί φερθήκαμε σκληρά στον αδελφό μας τον Ίωσήφ». Ο Ίωσήφ συγκινήθηκε από τα λόγια αυτά, γιατί κατάλαβε πώς τ' αδέρφια του μετάνιωσαν για το κακό που του είχαν κάμει. Και παραμέρισε για να μην ιδούν τα δάκρυα που πλημμύρισαν τα μάτια του, γιατί δεν ήθελε ακόμη να φανερωθῆ. Διέταξε ύστερα τους υπηρέτες του να γεμίσουν τα σακκιά τους σιτάρι και στο σακκί του καθενός να βάλουν και τα χρήματά του. «Πηγαίνετε τώρα στην πατρίδα σας, τ'ους λείει και μην ξεχάσετε στο γυρισμό να φέρετε και τον μικρότερο αδελφό σας το Βενιαμίν». Τους άφησε τότε ελεύθερους, άφου κράτησε τον Συμεών. Όταν έφθασαν στη Χαναάν και ξεφόρτωσαν το σιτάρι, βρήκαν τα χρήματά τους και δεν ήξεραν πώς να το εξηγήσουν αυτό. Ύστερα διηγήθηκαν στον πατέρα τους, όσα έγιναν στην Αίγυπτο. Ο καημένος ο γέρο Ιακώβ, όταν τα έμαθε όλα αυτά λυπήθηκε και είπε: «Έχασα το αγαπημένο μου παιδί τον Ίωσήφ, ο Συμεών είναι στη φυλακή και θέλετε να μου πάρετε και τον Βενιαμίν; Όχι! αυτό δεν θα γίνῃ. Δεν μπορώ να τον αποχωρισθώ».

Ο ΙΩΣΗΦ ΦΑΝΕΡΩΝΕΤΑΙ ΣΤ' ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ

Πέρασε αρκετός καιρός, τὸ σιτάρι πὸ ἀγόρασαν τὰ παιδιά τοῦ Ἰακώβ σώθηκε καὶ ἡ πείνα ἄρχισε. Ὁ Ἰακώβ ὅμως δὲν θέλει νὰ στείλῃ τὸν Βενιαμίν, γιατί φοβάται μὴ τὸν χάσῃ. Τότε ὁ Ἰούδας λέει στὸν πατέρα του: Πατέρα, χωρὶς τὸν Βενιαμίν ὁ ἄρχοντας τῆς Αἰγύπτου δὲν θὰ μᾶς δώσῃ σιτάρι. Ἔφησε σὲ παρακαλῶ νὰ τὸν πάρωμε μαζί μας καὶ σοῦ ἐγγυῶμαι μὲ τὴ ζωὴ μου πὸς θὰ σοῦ τὸν ξαναφέρω». Ὁ γερο-Ἰακώβ ἀναγκάζεται νὰ δεχθῆ. «Πηγαίνετε στὸ καλὸ, τοὺς λέει, καὶ εἶθε ὁ Θεὸς νὰ σᾶς βοηθήσῃ στὸ ταξίδι σας καὶ νὰ μὸ φέρετε πίσω τὸν Συμεὼν καὶ τὸν Βενιαμίν». Ὑστερα τοὺς ἔδωσε πλούσια δῶρα γιὰ τὸν ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου καὶ τοὺς εἶπε νὰ πάρουν καὶ τὰ χρήματα πὸς βρῆκαν στὰ σακκιά τους καὶ νὰ τὰ δώσουν πίσω. Ὅταν ἔφθασαν στὴν Αἴγυπτο παρουσιάστησαν στὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ ἔδωσαν τὰ δῶρα καὶ τὰ χρήματα πὸς βρῆκαν στὰ σακκιά τους. Ὁ Ἰωσήφ τοὺς δέχτηκε μὲ καλωσύνη καὶ τοὺς ρώτησε τί νέα φέρνουν ἀπὸ τὸν πατέρα τους. Ἐκεῖνοι τοῦ ἀποκρίθηκαν πὸς εἶναι καλὰ καὶ τὸν προσκυνάει. Ἔπειτα κυττάζοντας τὸν Βενιαμίν δὲν μπόρεσε κρατήσῃ τὰ δάκρυά του καὶ πῆγε σ' ἓνα ἄλλο δωμάτιο κι ἔκλαψε. Ὅταν ἐπέστρεψε διέταξε νὰ ἐτοιμάσουν τραπέζι καὶ κάθησε νὰ φάῃ μαζί τους. Τοὺς ἔβαλε δὲ ὅλους νὰ καθῆσουν στὴ σειρά κατὰ ἡλικίαν καὶ στὸ Βενιαμίν ἔβαλε πολὺ περισσότερο φαγητό. Ἐκεῖνοι κάθησαν κι ἔτρωγαν ἀμίλητοι καὶ γεμάτοι ἀπορία, γιατί δὲν μπορούσαν νὰ ἐξηγήσουν ὅλα αὐτὰ πὸς ἔβλεπαν. Διέταξε κατόπιν τοὺς ὑπηρέτες του νὰ γεμίσουν τὰ σακκιά τους σιτάρι καὶ νὰ βάλουν μέσα καὶ τὰ χρήματά τους, στὸ σακκὶ δὲ τοῦ Βενιαμίν ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χρήματα νὰ βάλουν καὶ τὸ ἀσημένιο του ποτήρι. Φόρτωσαν κι ἔφυγαν· δὲν εἶχαν ὅμως προφτάσει νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν πόλη καὶ εἶδαν νὰ τρέχουν πίσω τους

ἱππεῖς, οἱ ὅποιοι μόλις τοὺς ἔφθασαν τοὺς εἶπαν «εἰσθε ἀχάριστοι καὶ κλέφτες, γιατί κλέψατε τὸ ἀσημένιο ποτήρι τοῦ ἄρχοντά μας». Ἐκεῖνοι ἄρχισαν νὰ φωνάζουν πὼς δὲν εἶναι κλέφτες καὶ παρακαλοῦν τοὺς στρατιῶτες νὰ ψάξουν καὶ σ' ὅποιον βροῦν τὸ ποτήρι νὰ τὸν σκοτώσουν καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τοὺς πάρουν σκλάβους. Ψάχνουν οἱ στρα-

Ὁ Ἰωσήφ φανερώνεται στ' ἀδέρφια του

τιῶτες καὶ βρίσκουν τὸ ποτήρι στὸ σακκὶ τοῦ Βενιαμίν. Ὅλοι τους μένουν ἄφωνοι. Δὲν μπορούσαν νὰ φανταστοῦν τέτοιο πράγμα. Μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο ἀπὸ λύπη καὶ ντροπὴ, ἀναγκάζονται νὰ γυρίσουν πίσω. Ὅταν τοὺς ὠδήγησεν ἐμπρὸς στὸν Ἰωσήφ, ἔπεσαν μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ δὲν τολ-

μούσαν νά τόν κυττάξουν. Τότε αὐτός τοὺς εἶπε : «Τί εἶναι αὐτὸ πὺ ἐκάματε;» «Κύριε δὲν ἔχομε καμμιά δικαιολογία, εἶπε ὁ Ἰούδας, πάρε μας ὅλους σκλάβους σου». «Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νά γίνη, ἀπάντησε ὁ Ἰωσήφ. Δοῦλος μου θά γίνη μόνον αὐτός πὺ ἔκλεψε τὸ ποτήρι, οἱ ἄλλοι εἰσθε ἐλεύθεροι νά φύγετε». Ὁ Ἰούδας τότε πέφτει στὰ πόδια του καὶ μὲ δάκρυα τὸν παρακαλεῖ καὶ τοῦ λέει : «Κύριε σὲ παρακαλῶ μὴν κρατήσης τὸν Βενιαμίν, γιατί ὁ πατέρας μας θά πεθάνη ἀπὸ τὴ λύπη του. Κράτησε μένα ἀντὶ τοῦ Βενιαμίν». Ὁ Ἰωσήφ δὲν μπορεῖ πιά νά κρατήση τὴ συγκίνηση καὶ τὰ δάκρυά του. Μ' ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιά ρίχνεται ἀνάμεσά τους καὶ τοὺς λέει : «Ἀδέρφια μου, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀδελφός σας ὁ Ἰωσήφ πὺ πούλησατε». Ἐκεῖνοι ἔμειναν ἄφωνοι ἀπὸ χαρὰ καὶ λύπη. Βλέποντάς τους ἔτσι ὁ Ἰωσήφ συγκινήθηκε ἀκόμη πιὸ πολὺ καὶ τοὺς εἶπε : «Μὴ λυπᾶσθε, αὐτὸ ἦταν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ γιὰ νά σωθῆτε καὶ σεῖς ἀπὸ τὴν πείνα. Πηγαίνετε τώρα νά πῆτε στὸν ἀγαπητό μας πατέρα νά ἔλθῃ στὴν Αἴγυπτο μὲ ὅλα του τὰ πράγματα, γιατί ἡ πείνα θά κρατήση ἀκόμη πολὺ». Ὑστερα τοὺς παρουσίασε στὸ Φαραώ, ὁ ὁποῖος τοὺς ἔδωσε πλούσια δῶρα καὶ βασιλικά ἀμάξια γιὰ τὸ ταξίδι τους.

Ο ΙΑΚΩΒ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Χαρούμενοι κι εὐτυχισμένοι οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ ξεκίνησαν γιὰ τὴ Χαναάν. Ὁ γερο-Ἰακώβ τοὺς περίμενε ἀνυπόμονα καὶ ὅσο ἀργοῦσαν νά φανοῦν τόσο λυπόταν κι ἀνησυχοῦσε. Καὶ ὅταν τοὺς εἶδε νά ἔρχονται ἀπὸ μακριὰ βγῆκε στὴν πόρτα νά τοὺς ὑποδεχτῆ καὶ νά ἰδῆ ἂν γύρισαν ὅλοι καὶ πρὸ πάντων ὁ ἀγαπητός του Βενιαμίν. Καὶ ὅταν τοὺς εἶδε ὅλους χάρηκε πολὺ κι εὐχαρίστησε τὸ Θεό. Ὅταν δὲ τοῦ διηγήθηκαν πὺς ζῆ καὶ ὁ Ἰωσήφ, πὺς εἶναι ἄρχοντας στὴν Αἴγυπτο καὶ τὸν

προσκαλεί κοντά του, δυσκολεύτηκε να τὸ πιστέψη.

Σὰν εἶδε ὅμως τὰ πλούσια δῶρα καὶ τὶς βασιλικὲς ἄμαξες ἐνίωσε μεγάλη χαρὰ καὶ σηκώνοντας τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐρανὸ εἶπε: «Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου γιὰ τὴ μεγάλη χαρὰ πὺ μοῦδωσες. Σὲ παρακαλῶ νὰ μ' ἀξιώσης νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπό του πρὶν πεθάνω». Ὅταν ὁ Ἰωσήφ ἔμαθε πὺς ἔρχεται ὁ πατέρας του πῆρε ἓνα βασιλικὸ ἄμαξι καὶ βγῆκε νὰ τὸν προῦπαντήση. Πατέρας καὶ γιὸς ἀγκαλιάσθηκαν κι ἔκλαιγαν πολλὴ ὥρα ἀπὸ χαρὰ κι εὐτυχία. Τότε ὁ γέρο-Ἰακώβ εἶπε: «Καὶ τώρα ἄς πεθάνω παιδί μου πὺ ἀξιώθηκα νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπό σου».

Ὁ Φαραῶ εὐχαριστήθηκε πὺ γνώρισε τὸ γερο-πατριάρχη καὶ τοῦ παραχώρησε μιὰ εὐφορη πεδιάδα πὺ λεγόταν Γεσσέμ νὰ κατοικήση μὲ τὰ παιδιά του καὶ τοὺς δούλους του. Ἐκεῖ ὁ Ἰακώβ ἔζησε τὰ ὑπόλοιπα χρόνια του εὐτυχισμένος καὶ πέθανε σὲ ἡλικία 147 ἐτῶν. Λίγο πρὶν πεθάνη εὐλόγησε τὰ παιδιά του καὶ στὸν Ἰούδα εἶπε πὺς ἀπὸ τὴ δική του φυλὴ θὰ γεννηθῆ ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου Χριστός. Παρακάλεσε δὲ τὸν Ἰωσήφ νὰ φροντίση νὰ ταφῆ τὸ σῶμα του στὴ Χαναάν. Ὁ Ἰωσήφ βαλσάμωσε τὸ σῶμα του καὶ τὸ ἔθαψε στὴ Χαναάν σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία του.

Ἦστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια πέθανε κι ὁ Ἰωσήφ σὲ ἡλικία 110 ἐτῶν, ἀφοῦ παράγγειλε στ' ἀδέρφια του νὰ φροντίσουν νὰ μεταφέρουν τὰ κόκκαλά του στὴ γῆ τῶν πατέρων του.

ΜΕΡΟΣ Γ'

Ο ΜΩΥΣΗΣ

1. Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ

Ὅσο ζοῦσε ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ προστάτης του Φαραῶ, οἱ Ἑβραῖοι ζοῦσαν εὐτυχισμένοι. Καλλιερ-

γούσαν τὴν εὐφορὴν γῆ Γεσσέμ κι ἀπόκτησαν πολλὰ πλούτη. Πέρασαν ὅμως χρόνια πολλά, πέθανε ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ καλὸς ἐκεῖνος Φαραὼ πού τοὺς προστάτευε. Στὸ μεταξὺ οἱ Ἰσραηλίτες, ὅπως λέγονταν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰακώβ πού λεγόταν καὶ Ἰσραήλ, ἐπλήθυναν πολὺ. Οἱ Αἰγύπτιοι ἄρχισαν πιά νὰ τοὺς φοβοῦνται καὶ νὰ τοὺς μισοῦν γιὰ τὴ μεγάλη τους δύναμη, γι' αὐτὸ οἱ ἄλλοι Φαραὼ, πού δὲν ἦσαν καλοὶ σὰν τὸν προστάτη τους ἐκεῖνον τὸν καλὸ Φαραὼ, μεταχειρίστηκαν σκληρὰ μέτρα γιὰ νὰ λιγοστέψουν τὴ δύναμή τους. Τοὺς ἐβάζαν νὰ κάνουν σκληρὲς καὶ κουραστικὲς ἐργασίες γιὰ ν' ἀδυνατίζουν καὶ νὰ χάνονται. Σὰν εἶδαν ὅμως ὅτι δὲν πετύχαιναν τὸ σκοπὸ τους μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, σκέφθηκαν ἕναν ἄλλο τρόπο πολὺ πιὸ σκληρὸ καὶ ἀπάνθρωπο. Διέταξαν τὶς μαῖες νὰ πνίγουν ὅλα τὰ νεογέννητα ἀγόρια τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ἀλλὰ οἱ μαῖες φοβοῦνταν τὸ Θεὸ καὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ κάμουν τέτοιο πρᾶγμα. Τότε ἕνας σκληρὸς Φαραὼ διέταξε νὰ ρίχνουν στὸ Νεῖλο ποταμὸ ὅλα τὰ νεογέννητα ἀγόρια τῶν Ἰσραηλιτῶν. Οἱ δυστυχισμένοι οἱ Ἑβραῖοι ὑπόφεραν πολὺ καὶ μὲ δάκρυα παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς γλυτώσῃ ἀπ' αὐτὴ τὴ δυστυχία. Ὁ Θεὸς τοὺς λυπήθηκε καὶ τοὺς ἔστειλε τὸ Μωϋσῆ γιὰ νὰ τοὺς γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ βάσανα.

Μιά Ἑβραῖα γέννησε ἕνα ὁμορφὸ καὶ χαριτωμένο ἀγοράκι, μὰ δὲν βᾶσταξε ἡ καρδιά της νὰ τὸ ρίξῃ στὸν ποταμὸ. Τῶκρυψε λοιπὸν στὸ σπίτι της τρεῖς μῆνες γιὰ νὰ μὴ τὸ πνίξουν οἱ Αἰγύπτιοι. Μὰ ὅσο τὸ παιδί μεγάλωνε, τόσο πιὸ δύσκολο γινόταν τὸ κρύψιμό του. Τώρα πιά οἱ φωνοῦλες τοῦ παιδιοῦ ἀκούγονταν ἔξω καὶ ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος. Σκέφθηκε λοιπὸν ἕνα ἐξυπνο σχέδιο. Ἐββαλε τὸ παιδί μέσα σ' ἕνα καλάθι, πού τὸ εἶχε ἀλείψει μὲ πίσσα γιὰ νὰ μὴν παίρνη νερό. Ὑστερα ἔβαλε τὸ καλάθι στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, στὸ μέρος πού συνήθιζε νὰ παίρνη τὸ λουτρό της ἡ βα-

σιλοπούλα. Ἐκρυλε δὲ ἐκεῖ κοντὰ τὴν κόρη τῆς Μαριάμ γιὰ νὰ ἰδῆ τί θ' ἀπογίνη τὸ παιδί. Σὲ λίγο νὰ, ἔρχεται ἡ βασιλοπούλα μὲ τὶς δοῦλες τῆς νὰ πάρη τὸ λουτρό τῆς. Ξαφνικὰ ἀκούει μωρουδίστικες φωνές καὶ βλέπει τὸ καλάθι. Διατάζει μιὰ ὑπηρέτρια νὰ τῆς φέροι τὸ καλάθι. Τ' ἀνοίγει λοι-

Ἡ κόρη τοῦ Φαραῶ βρῖσκει τὸ Μωσῆ

πὸν καὶ τί νὰ ἰδῆ. Ἐνα χαριτωμένο ἀγοράκι. «Ἄ! τί ὠραῖο πὺ εἶναι, λέει ἡ βασιλοπούλα, σίγουρα θὰ εἶναι κάποιας Ἑβραιοπούλας». Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη πλησιάζει καὶ ἡ Μαριάμ πὺ παρακολουθοῦσε καὶ ρωτᾷ τὴ βασιλοπούλα ἂν θέλῃ καμμιά παραμάννα γιὰ τὸ παιδί. «Ναὶ θέλω» ἀπαντᾷ ἡ βασιλοπούλα. Τρέχει γρήγορα ἡ Μαριάμ καὶ φέρνει τὴ

μητέρα της για παραμάννα. Ἡ βασιλοπούλα τῆς παρέδωσε τὸ μωρὸ γιὰ νὰ τὸ θηλάζει ὡσπ ἰ νὰ μεγαλώσει. Χαρούμενη ἡ μάνα ἔφερε στὸ σπίτι της τὸ μωρό. Κανείς πιά δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν πειράξει, γιατί τὸ παιδί ἦταν τῆς βασιλοπούλας. Σάν μεγαλώσει τὸ πῆγε στὰ ἀνάκτορα καὶ τὸ παρέδωσε στὴ βασιλοπούλα. Αὐτὴ τὸ ἔκαμε δικό της παιδί καὶ τὸ ὠνόμασε Μωϋσῆ, πὺ σημαίνει ἐκεῖνος πὺ σώθηκε ἀπὸ τὸ νερό. Ὁ Φαραὼ ὁ πατέρας της τοῦ πῆρε τοὺς πιὸ σοφοὺς δασκάλους καὶ τὸ ἀνέθρεψε βασιλικά.

2. Ο ΘΕΟΣ ΦΑΝΕΡΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΜΩΨΣΗ

Ὁ Μωϋσῆς ζοῦσε στὸ βασιλικὸ παλάτι σάν ἀληθινὸ πριγκηπόπουλο καὶ εἶχε ἀποκτήσει μεγάλη δύναμη καὶ δόξα. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσει τὴν καταγωγή του καὶ λυπόταν πολὺ πὺ ἔβλεπε τοὺς Αἰγυπτίους νὰ βασανίζουν ἔτσι τοὺς πατριῶτες του. Μιὰ ἡμέρα μάλιστα πὺ εἶδε ἕναν Αἰγύπτιο νὰ δέρνη ἀλύπητα ἕναν Ἑβραῖο, τόσο πολὺ ἀγανάκτησε, ὡστε κτύπησε τὸν Αἰγύπτιο καὶ τὸν σκότωσε. Σὲ λίγο ὅμως μαθεύθηκε αὐτὸ καὶ ὁ Μωϋσῆς ἐπειδὴ φοβήθηκε τὴν ἐκδίκηση τῶν Αἰγυπτίων, ἔφυγε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Πῆγε σὲ μιὰ ἄλλη χώρα πὺ τὴν ἔλεγαν Μαδιὰμ καὶ ἐγινε ὑπηρέτης σ' ἕναν ἱερέα πὺ τὸν ἔλεγαν Ἰοθὼρ. Ὁ Ἰοθὼρ ἐπειδὴ τὸν εἶδε ἐργατικὸ καὶ φρόνιμο τὸν ἔκαμε γαμπρὸ στὴν κόρη του Σεπφώρα. Ἐκεῖ ὁ Μωϋσῆς ζοῦσε εἰρηνικὰ καὶ ἡσυχὰ καὶ ἄλλο δὲ σκεφτόταν παρὰ τὰ βόσκανα πὺ περνοῦσαν οἱ πατριῶτες του ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους.

Μιὰ ἡμέρα ἐκεῖ πὺ ἔβοσκε τὰ πρόβατά του στὸ ὄρος Χωρήβ, εἶδε ἕνα παράξενο πρᾶγμα. Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν μιὰ βᾶτος ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἔβγαине φωτιά. Ἀλλὰ ἐνῶ ἡ φωτιά ἦταν μεγάλη ἡ βᾶτος δὲν καιγόταν. Παραξενεύθηκε ὁ Μωϋσῆς καὶ πλησίασε ἐκεῖ νὰ ἰδῆ τί συμβαίνει. "Ἐξαφνα ἀκούει

μιὰ φοβερή φωνή νά τοῦ λέει: «Μωϋσῆ μὴν πλησιάσης, γιατί αὐτός ὁ τόπος εἶναι ἱερός. Βγάλε τὰ παπούτσια σου. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν προγόνων σου Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ. Βλέπω τὰ βάσανα πού ὑποφέρει ὁ λαός μου ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους καὶ ἀκούω τίς φωνές καὶ τίς παρακλήσεις τους. Ἀποφάσισα λοιπὸν νά τοὺς ἐλευθερώσω. Ἐτοιμάσου νά πᾶς στοὺ Φαραῶ καὶ νά τοῦ εἰπῆς ν' ἀφήσῃ ἐλευθέρους τοὺς Ἰσραηλίτες νά γυρίσουν πίσω στὴν πατρίδα τους. Καὶ πές του ὅτι ἂν δὲν ὑπακούσῃ στοὺ θέλημά μου, θὰ τιμωρῶ σκληρὰ καὶ αὐτὸν καὶ τὸν λαό του». Ὁ Μωϋσὴς ταραχτήκε ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ἀπάντησε: «Κύριε ἐγὼ δὲν εἶμαι κατάλληλος γι' αὐτὸ τὸ ἔργο. Ὑστερα εἶμαι βραδύγλωσσος καὶ δὲν μπορῶ νά μιλῶ ὠραῖα». «Πῆγαινε, τοῦ λέει ὁ Θεός, καὶ πάρε γιὰ βοήθῃ τὸν ἀδελφὸ σου Ἀαρὼν κι ἐγὼ θὰ εἶμαι πάντα μαζί σου». Ὁ Μωϋσῆς τότε πηγαίνει στὸν ἀδελφὸ του Ἀαρὼν καὶ τοῦ διηγεῖται τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Πηγαίνουν κι οἱ δυὸ μαζί στὴν Αἴγυπτο καὶ παρουσιάζονται στοὺ Φαραῶ. «Μεγάλε βασιλιά, τοῦ λένε, ὁ Θεὸς μᾶς ἔστειλε νά σοῦ ποῦμε ν' ἀφήσῃς τοὺς Ἰσραηλίτες νά γυρίσουν στὴν πατρίδα τους». Γιὰ νά τὸν κάμουν νά πιστέψῃ μάλιστα, ἔρριξε ὁ Ἀαρὼν τὸ ραβδί του κάτω καὶ ἀμέσως ἔγινε φίδι καὶ ἄλλα θαύματα ἔκαμαν μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Μὰ ὁ σκληρὸς Φαραῶ ἀρνήθηκε ν' ἀφήσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες νά φύγουν, ἔδιωξε τὸν Μωϋσῆ καὶ τὸν Ἀαρὼν καὶ ἔβρισε μὲ ἄσχημα λόγια τὸν Θεό τους. Διέταξε δὲ νά βασανίζουν πιὸ πολὺ τοὺς δυστυχισμένους Ἰσραηλίτες.

3, ΟΙ ΔΕΚΑ ΠΛΗΓΕΣ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ

Ἀφοῦ μὲ κανένα τρόπο δὲν δεχόταν ὁ σκληρὸς Φαραῶ ν' ἀφήσῃ ἐλευθέρους τοὺς Ἰσραηλίτες νά γυρίσουν στὴν πατρίδα τους, ὁ Θεὸς ἀπο-

φάσισε νά τόν τιμωρήση κι ἡ τιμωρία ἦταν σκληρῆ γι'αὐτόν καί γιά τὸ λαό του. Μεγάλες καί φοβερές συμφορές ἔπесαν στὴν Αἴγυπτο, πού εἶναι γνωστὲς μὲ τ' ὄνομα «οἱ δέκα πληγές τοῦ Φαραώ» καί ἦταν ἡ μιὰ χειρότερη ἀπὸ τὴν ἄλλη.

1) Γίνηκαν τὰ νερά τοῦ Νείλου κόκκινα σάν τὸ αἷμα. 2) Γέμισε ἡ χώρα ἀπὸ βατράχους. 3) Γέμισε ἡ χώρα ἀπὸ κουνούπια πού βασάνιζαν τοὺς ἀνθρώπους. 4) Ὁλη ἡ Αἴγυπτος γέμισε ἀπὸ βλαβερὲς μυῖγες. 5) Ἐπесε ἀρρώστεια καί ψόφησαν ὅλα τὰ ζῶα τῶν Αἰγυπτίων. 6) Οἱ ἄνθρωποι γέμισαν πληγές. 7) Χαλάζι κατέστρεψε τὰ κτήματά τους 8) Ἀμέτρητες ἀκρίδες ἔφαγαν ὅ,τι ἀπόμεινε ἀπὸ τὸ χαλάζι. 9) Πυκνὸ σκοτάδι σκέπασε ὅλη τὴν Αἴγυπτο ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες καί 10) Πέθαναν ὅλα τὰ πρωτότοκα παιδιὰ τῶν Αἰγυπτίων, χωρὶς τὰ παιδιὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν νὰ πάθουν τίποτε.

Ἡ τελευταία πληγὴ πού ἦταν καί ἡ φοβερώτερη τρόμαξε πολὺ τοὺς Αἰγυπτίους κι ἔτρεξαν στὸ Φαραώ καί τοῦ ἀπαίτησαν ν' ἀφήσῃ τοὺς Ἑβραῖους νὰ φύγουν. Ἀλλὰ καί ἐκεῖνος εἶχε τρομάξει πολὺ. Τὸ πρωτότοκο παιδί του ἦταν νεκρὸ καί σ' ὅλη τὴ χώρα ἀκούονταν θρῆνοι καί ὄδυρμοί, γιὰτὶ δὲν ἦταν σπίτι πού δὲν εἶχε νεκρὸ. Ὁ Φαραώ δὲν μπόρεσε ν' ἀντέξῃ πιά σ' αὐτὸ τὸ θανατικὸ, ὕστερα φοβόταν μὴν ἐπαναστατήσῃ κι ὁ λαός του, γιὰτὶ ὅλοι τὸν θεωροῦσαν αἷτιο ὄλων τῶν συμφορῶν τους. Καλεῖ λοιπὸν τὸν Μωϋσῆ καί τὸν Ἀαρὼν καί τοὺς λέει νὰ πάρουν τοὺς Ἰσραηλιτεῖς καί ὅλα τὰ ὑπάρχοντά τους καί νὰ φύγουν, τοὺς ἀφήνει ἐλευθέρους.

4. ΟΙ ΙΣΡΑΗΛΙΤΕΣ ΠΕΡΝΟΥΝ ΤΗΝ ΕΡΥΘΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΒΡΑΧΟΥΝ

Πρὶν ρίξῃ τὴν τελευταία πληγὴ τοῦ στοὺς Αἰγυπτίους ὁ Θεός, παράγγειλε στὸ Μωϋσῆ νὰ ἐτοιμασθοῦν οἱ Ἰσραηλιτεῖς γιὰ νὰ φύγουν. Κα-

νεις νά μὴν κοιμηθῆ τῇ νύχτα καὶ ὅλοι νά σφά-
 ξουν ἓνα ἄρνι καὶ μὲ τὸ αἷμα του νά βάψουν
 τὴν πόρτα τους, γιὰ νά ξεχωρίζουν ἀπὸ τὶς πόρ-
 τες τῶν Αἰγυπτίων. Τοὺς εἶπε ἀκόμη νά φάνε τὸ
 φαγητό τους μὲ ψωμί ἄζυμο (χωρὶς προζύμι).
 "Ὅλη τῇ νύχτα οἱ Ἰσραηλίτες ἀγρύπνησαν καὶ
 σάν ξημέρωσε πῆραν ὅλα τὰ πράγματά τους
 καὶ τὰ ὄστα τοῦ Ἰωσήφ καὶ ξεκίνησαν μὲ ἀρ-
 χηγούς τὸν Μωϋσῆ καὶ τὸν Ἀαρών. Τοὺς ὡδη-
 γεῖ ἓνα παράξενο σύννεφο ποὺ προηγεῖται καὶ
 τοὺς δείχνει τὸ δρόμο καὶ τοὺς θυμίζει τὴν
 παρουσία τοῦ Θεοῦ. Μπροστὰ πηγαίνουν οἱ δύο
 ἀρχηγοὶ τους. Ἄκ λουθοῦν οἱ Ἰσραηλίτες πολε-
 μιστὲς μὲ ὅλα τους τὰ πράγματα καὶ τὰ κοπά-
 δια τους, κι ὕστερα ἔρχονται οἱ γέροι καὶ τὰ
 γυναικόπαιδα. Εἶναι ὅλοι χαρούμενοι κι εὐχαρι-
 στημένοι ποὺ γλύτωσαν ἀπὸ τὴ σκλαβιά τῶν
 Αἰγυπτίων, ποὺ κράτησε πάνω ἀπὸ 400 χρόνια.
 Εἶχαν πιά προχωρήσει ἀρκετὰ καὶ πλησίαζαν
 στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα. "Ἐξαφνα ἀκοῦνε πίσω
 τους θόρυβο καὶ ποδοβολητὸ ἀλόγων. Γυρίζουν
 καὶ τί νά ἰδοῦν! Ὁ Φαραὼ μὲ χιλιάδες στρατὸ
 ἐρχόταν ἐναντίον τους. Εἶχε μετανοιώσει ποὺ
 τοὺς ἄφησε νά φύγουν, γιὰτὶ σκέφθηκε πὼς θὰ
 ἔχανε τόσους δούλους κι ἐρχόταν νά τοὺς ἀναγκά-
 σουν νά γυρίσουν πάλι στὴν Αἴγυπτο. Οἱ δυστυ-
 χεῖς Ἰσραηλίτες βρίσκονται σὲ δύσκολη θέση.
 Ἐμπρὸς ἀπλώνεται ἡ ἀπέραντη θάλασσα καὶ πίσ-
 ω τους ὁ στρατὸς τοῦ Φαραώ. Φόβος καὶ τρόμος
 τοὺς κατέλαβε καὶ στὴν ἀπελπισία τους τὰ βάζουν
 μὲ τὸ Μωϋσῆ ποὺ τοὺς πῆρε ἀπὸ τὴν Αἴγυ-
 πτο. Ἀτάραχος ἐκεῖνος τοὺς δίνει θάρρος. «Μὴ
 φοβᾶστε, τοὺς λέει, ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας καὶ θὰ
 μᾶς βοηθήσει». Εἶχαν πιά φθάσει στὴν παραλία
 τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης καὶ ὁ στρατὸς πλησίαζε
 νά τοὺς φθάσει. Τότε ὁ Μωϋσῆς μὲ τὴ συμβουλή
 τοῦ Θεοῦ χτυπᾷ μὲ τὸ ραβδί του τὴ θάλασσα. Καὶ
 ὦ! τοῦ θαύματος! Ἡ θάλασσα χωρίσθηκε στὰ δύο

καὶ ἀνάμεσά της σχηματίσθηκε ἕνας μεγάλος δρόμος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πέρασαν οἱ Ἑβραῖοι στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς θαλάσσης, χωρὶς νὰ βραχοῦν. Μόλις εἶχαν περάσει στὴν ἄλλη ἄκρη, νά! φθάνει κι ὁ Φαραὼ μὲ τὸ στρατό του. Ὁρμᾶ κι αὐτὸς ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο γιὰ νὰ τοὺς φθάσῃ. Ὁ Μωϋσῆς ἄφησε νὰ μποῦν ὅλοι στὸ στεγνὸ αὐτὸ δρόμο καὶ τότε χτυπᾶ καὶ πάλι τὴ θάλασσα μὲ τὸ ραβδί του. Στὴ στιγμή τὰ νερὰ τρέχουν μὲ ὄρμη, ἐνώνονται καὶ κλείνουν μέσα τοὺς Αἰγυπτίους. Ἔτσι ὅλος ὁ στρατὸς τῶν Αἰγυπτίων πνίγηκε στὴ θάλασσα. Οἱ Ἰσραηλίτες βλέποντας αὐτὸ τὸ θαῦμα, γονάτισαν κι εὐχαρίστησαν τὸ Θεὸ ψάλλοντας ἕναν ὠραῖο ὕμνο.

5. Ο ΘΕΟΣ ΤΡΕΦΕΙ ΤΟΥΣ ΙΣΡΑΗΛΙΤΕΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

Ἀφοῦ σώθηκαν ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους οἱ Ἰσραηλίτες ἐξακολούθησαν τὴν πορεία τους κι ἐφθασαν σὲ μιὰ ἔρημο πού τὴν ἔλεγαν Σί ν. Ἦταν μιὰ ἀπέραντη ἔκταση γεμάτη ἄμμο, χωρὶς καμμιὰ βλάστηση καὶ χωρὶς νερό. Μέσα στὴν ἔρημο αὐτὴ βιάδιζαν οἱ Ἰσραηλίτες πολλές ἡμέρες. Σὲ λίγο ὅμως τοὺς σώθηκαν οἱ τροφές καὶ δὲν ἔβρισκαν τίποτε νὰ φᾶνε. Ὑστερα τοὺς σώθηκε καὶ τὸ νερό. Τότε πιά δὲν μποροῦσαν νὰ βαδίσουν ἄλλο. Ἡ πείνα τοὺς θέριζε κι ἡ δίψα πού τὴν μεγάλωνε ἢ καυτερὴ ἄμμος κι' ὁ ζεστὸς ἀέρας τῆς ἐρήμου τοὺς φλόγιζε τὰ μάτια καὶ τοὺς ξέραине τὸ λαρύγγι. Ἐξαντλημένοι ἀπὸ τὴν κούραση καὶ τὴν πείνα καὶ σκασμένοι ἀπὸ τὴ δίψα, σωριάστηκαν κάτω κι ἄρχισαν νὰ παραπονοῦνται κατὰ τοῦ Μωϋσῆ πού τοὺς πῆρε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ἐκεῖνος τοὺς παρηγοροῦσε λέγοντάς τους πὼς ὁ Θεὸς δὲν θὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ πεθάνουν. Ὑστερα προσευχήθηκε στὸ Θεὸ καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Ὁ Θεὸς τὸν συμβούλεψε νὰ χτυπήσῃ μὲ τὸ ραβδί του τὸ βράχο. Ὁ Μωϋσῆς ἔκαμε ὅπως τοῦ

εἶπε ὁ Θεὸς καὶ ἀμέσως ἄρχισε νὰ τρέχη ἀπὸ τὴ σχισμάδα τοῦ βράχου ἄφθονο καὶ δροσερὸ νερὸ. Οἱ Ἰσραηλίτες ἤπιαν δροσίστηκαν καὶ ξεδίψασαν. Ἐπειτα γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τὴν πείνα τοὺς ἔστειλε κοπάδια ἀπὸ ὀρτύκια πού τὰ ἔψηναν κι ἔκαναν ὠραῖο φαγητὸ καὶ γιὰ ψωμί τοὺς ἔρριξε τὸ μάννα. Τὸ μάννα αὐτὸ ἦταν μιὰ γλυκεῖα οὐσία πού ἔπεφτε στὴ γῆ σὰν δροσιὰ καὶ εἶχε τὴ γεύση μελόπητας. Ἔτσι ὁ παντοδύναμος Θεὸς ἔτρεφε τὸν ἀγαπητὸ του λαὸ στὴν ἔρημο κι οἱ Ἰσραηλίτες εὐχαριστημένοι τὸν ὑμνοῦσαν καὶ τὸν εὐλογοῦσαν.

ΟΙ ΔΕΚΑ ΕΝΤΟΛΕΣ

Εἶχαν περάσει τρεῖς μῆνες ἀπὸ τότε πού οἱ Ἰσραηλίτες εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο κι ἔφθασαν κοντὰ στοὺς πρόποδες ἑνὸς ψηλοῦ βουνοῦ, πού τὸ ἔλεγαν Σινᾶ. Ἐκεῖ κάθησαν νὰ ξεκουρασθοῦν καὶ ὁ Μωϋσῆς ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ. Ἐκεῖ παρουσιάσθηκε ὁ Θεὸς καὶ τοῦ εἶπε πῶς «ἂν οἱ Ἰσραηλίτες ἀκούουν καὶ κάμουν τὸ θέλημά του, θὰ τοὺς κάμῃ τὸν πιὸ ἐκλεκτὸ λαὸ καὶ θὰ τοὺς προφυλάξῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνο». Ὁ Μωϋσῆς κατέβηκε ἀπὸ τὸ βουνὸ καὶ τοὺς εἶπε τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ κι ἐκεῖνοι ὑποσχέθηκαν πῶς θὰ ὑπακούσουν στὸ Θεὸ καὶ θὰ ἐκτελοῦν πιστὰ τὸ θέλημά του. Τότε ὁ Μωϋσῆς τοὺς εἶπε νὰ καθαρισθοῦν καὶ νὰ νηστεύουν τρεῖς ἡμέρες γιὰ νὰ εἶναι ἔτοιμοι ν' ἀκούσουν τὸ θέλημά του. Οἱ Ἰσραηλίτες ἔκαμαν ὅπως τοὺς εἶπε ὁ Μωϋσῆς. Τὴν τρίτη ἡμέρα ἔλαμψαν ἀστραπὲς κι ἀκούστηκαν βροντὲς καὶ ἤχοι σάλπιγγας ἀπὸ τὸ βουνὸ πού σκεπάστηκε ἀπὸ ἓνα μεγάλο μαῦρο σύννεφο. Ἀμέσως ὁ Μωϋσῆς ἔφερε τὸ λαὸ κοντὰ στὸ βουνὸ πού ἔτρεμε ὀλόκληρο, κάπνιζε κι ἔβγαζε φλόγες. Οἱ Ἰσραηλίτες τρέμοντας ἔβλεπαν καὶ ἄκλυαν ὅλα αὐτὰ τὰ παράδοξα πράγματα. Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ πού ἔλεγε:

1. Ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεὸς σας, ἄλλος Θεὸς ἐκτὸς ἀπὸ μένα δὲν ὑπάρχει.

2. Νὰ μὴ προσκυνήσετε ποτὲ τὰ εἰδῶλα.

3. Νὰ μὴ ὀρκίζεστε ποτὲ καὶ νὰ μὴ πιάνετε στὸ στόμα σας τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ χωρὶς λόγο.

4. Ἐξ ἡμέρας νὰ ἐργάζεσθε καὶ τὴν ἑβδόμη ἡμέρα νὰ ξεκουράζεσθε.

5. Νὰ σέβεσθε καὶ νὰ τιμᾶτε τοὺς γονεῖς σας.

6. Νὰ μὴ σκοτώνετε ποτέ.

7. Νὰ μὴ προσβάλετε ποτέ τὴν τιμὴ τοῦ ἄλλου.

8. Νὰ μὴ κλέβετε ποτέ.

9. Νὰ μὴ ὀρκίζεσθε ψέμματα.

10. Νὰ μὴ ἐπιθυμήσετε ποτὲ ξένα πράγματα.

Οἱ δέκα αὐτὲς ἐντολὲς ποὺ λέγονται καὶ δεκάλογος, περιλαμβάνουν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ Ἰσραηλίτες ὑπεσχέθησαν πὼς θὰ τὶς τηροῦν πάντοτε.

Ο ΜΩΥΣΗΣ ΣΩΖΕΙ ΤΟΥΣ ΙΣΡΑΗΛΙΤΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑ

Ἄφοῦ ὁ Θεὸς ἔδωσε τὸ Νόμο του στοὺς Ἰσραηλίτες κάλεσε τὸ Μωϋσῆ ν' ἀνέβη πάλι στὸ βουνό. Ἐκεῖ ὁ Μωϋσῆς ἔμεινε σαράντα ἡμέρες ἀκούοντας τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Οἱ Ἑβραῖοι βλέποντας πὼς ἀργοῦσε νὰ γυρίσῃ, νόμισαν πὼς χάθηκε καὶ δὲν τὸν περίμεναν πιά. Ἐπειδὴ δὲ πίστεψαν πὼς μαζί μὲ τὸ Μωϋσῆ ἔχασαν καὶ τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ, εἶπαν στὸν Ἀαρὼν νὰ τοὺς φτιάξῃ ἕνα Θεὸ σὰν αὐτοὺς ποὺ εἶχαν οἱ Αἰγύπτιοι γιὰ νὰ τὸν ἔχουν γιὰ βοηθό. Ὁ Ἀαρὼν στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκε, μὰ σὰν εἶδε τὴν ἐπιμονή τους δέχθηκε καὶ ἀφοῦ μάζεψε ὅλα τὰ χρυσαφικά τους τὰ ἔλυσε καὶ τοὺς ἔφτιασε ἕνα χρυσὸ μοσχάρι. Οἱ Ἑβραῖοι εὐχαριστήθηκαν κι ἄρχισαν νὰ τὸ προσκυνοῦν σὰν Θεό. Ὅταν ὕστερα ἀπὸ σαράντα ἡμέρες ὁ Μωϋσῆς κατέβηκε ἀπὸ τὸ βουνὸ φέροντας μαζί του δυὸ πέτρινες πλά-

κες, στις οποίες ήταν γραμμένος ο Νόμος του Θεού και είδε την ειδωλολατρεία του λαού του, τόσο πολύ ταραχθηκε ώστε ἔπεσαν ἀπὸ τὰ χέρια του οἱ πλάκες κι ἔσπασαν. Ὑστερα κομμάτιασε τὸ χρυσὸ μωσχάρι καὶ τὸ ἔκαψε, τοὺς δὲ πρωταίτιους αὐτῆς τῆς ἀσεβείας τοὺς τιμώρησε μὲ θάνα-

Ὁ Μωϋσῆς φέρνει τὶς πλάκες

το. Ὁ λαὸς τότε μετενόησε καὶ προσκύνησε πάλι τὸν ἀληθινὸ Θεό. Ὁ Μωϋσῆς ἀνέβηκε πάλι στὸ βουνὸ καὶ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε ἄλλες πλάκες στὶς οποίες ἦταν γραμμένος ὁ Νόμος του. Τὶς πλάκες αὐτὲς τὶς ἔβαλε ὁ Μωϋσῆς μέσα σ' ἕνα ὥραϊο κιβώτιο ποὺ τὸ ὠνόμασε κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Τὴν

κιβωτό δέ αὐτή τὴν ἔβαλε μέσα σὲ μιὰ ὠραία σκηνὴ πού ὠνομάστηκε Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου. Ὑστερα τοὺς ὠρίσε τὶς γιορτές. Οἱ σπουδαιότερες ἦταν τὸ Πάσχα καὶ τὸ Σάββατο.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ

Ἐνα ὀλόκληρο χρόνο ἔμειναν οἱ Ἰσραηλίτες κοντὰ στὸ ὄρος Σινᾶ καὶ κατόπιν ἀνεχώρησαν κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ. Ἀφοῦ δὲ περπάτησαν ἀρκετὸ καιρὸ, ἔφθασαν τέλος στὰ σύνορα τῆς Χαναάν. Τότε ὁ Μωϋσῆς ἔστειλε δώδεκα ἄνδρες νὰ κατασκοπεύσουν τὴ χώρα. Οἱ δώδεκα αὐτοὶ ἄνδρες πού εἶχαν ἀρχηγὸ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, χρειάστηκαν σαράντα ἡμέρες γιὰ νὰ κατασκοπεύσουν τὴ χώρα. Ὅταν ἐπέστρεψαν εἶπαν στὸ Μωϋσῆ πὼς ἡ χώρα ἦταν εὐφορωτάτη, ἔρρεε μέλι καὶ γάλα, ὅπως ἔλεγαν. Ἐφεραν μάλιστα γιὰ δείγμα ἕνα κλαδί ἀπὸ κλήμα μ' ἕνα σταφύλι πού εἶχε τόσο βᾶρος, ὥστε δύο ἄνθρωποι μόλις μποροῦσαν νὰ τὸ σηκώσουν. Ἀλλὰ οἱ κάτοικοι τῆς Χαναάν ἦταν γιγαντόσωμοι καὶ γενναῖοι καὶ κοινοῦσαν σὲ πόλεις πού εἶχαν τείχη ὀχυρά.

Οἱ Ἰσραηλίτες σὰν τὸ ἄκουσαν αὐτὸ φοβήθηκαν πολὺ καὶ μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελαν νὰ προχωρήσουν. Ὅλη τὴ νύκτα ἔκλαιαν καὶ παρεπονοῦντο κατὰ τοῦ Μωϋσῆ πού τοὺς πῆρε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Μάταια ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ καὶ ὁ Μωϋσῆς προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς ἐνθαρρύνουν. Μάταια τοὺς ἔλεγαν πὼς μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ θὰ νικήσουν τοὺς Χαναανίους καὶ θὰ καταλάβουν τὴν εὐφορὴ αὐτῆς χώρας. Αὐτοὶ ὄχι μόνον δὲν ἐπέιθοντο, ἀλλὰ ἤθελαν νὰ τοὺς λιθοβολήσουν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Αἴγυπτο. Ὁ Θεὸς ἀγανάχτησε πιά ἀπὸ τὴν ἀχαριστία τους καὶ ἀποφάσισε νὰ τοὺς τιμωρήσῃ. Κάλεσε λοιπὸν τὸ Μωϋσῆ καὶ τοῦ εἶπε: «Μωϋσῆ ὁ λαὸς αὐτὸς εἶναι ἀχάριστος, ξεχνᾷ πόσες φορὲς τὸν βοήθησα καὶ

σὲ κάθε δυσκολία πού βρίσκει ἀπογοητεύεται καὶ χάνει τὸ θάρρος του καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη του σὲ μένα. Γιαυτὸ ἀποφάσισα νὰ τοὺς τιμωρήσω. Κανένας ἀπὸ ὅσους εἶναι πάνω ἀπὸ εἴκοσι χρονῶν δὲν θ' ἀξιωθῆ νὰ ἰδῆ τὴ Χαναάν. Καὶ σὺ θὰ τὴν ἰδεῖς μόνο ἀπὸ μακριὰ καὶ θὰ πεθάνεις». Ἔτσι καὶ ἔγινε. Οἱ Ἰσραηλίτες περιπλανήθηκαν σαράντα ὀλόκληρα χρόνια στὴν ἔρημο, ὥσπου πέθαναν ὅλοι ὅσοι ἦταν πάνω ἀπὸ εἴκοσι χρονῶν, πλην τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ. Ὁ δὲ Μωϋσῆς ὅταν κατάλαβε ὅτι πλησιάζει τὸ τέλος του, ἐκάλεσε τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ τοὺς εἶπε ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ πάρουν τὴν πλουσία γῆ Χαναάν καὶ θὰ ἔχουν ὅλα τὰ ἀγαθὰ ἂν εἶναι εὐσεβεῖς καὶ τηροῦν τὶς ἐντολές του. Ἄν ὅμως γίνουν ἀσεβεῖς θὰ τοὺς ἐγκαταλείψῃ. «Τώρα ἐγὼ θὰ πεθάνω, τοὺς εἶπε, καὶ γιὰ νὰ μὴ μείνετε χωρὶς ἀρχηγό, ὀρίζω διάδοχό μου τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ». Ὑστερα κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ ἀνέβηκε στὸ ὄρος Ναβαῦ ἀπὸ ὅπου εἶδε τὴ γῆ Χαναάν καὶ κατόπιν ἀπέθανε ἑκατὸν εἴκοσι (120) ἐτῶν. Οἱ Ἰσραηλίτες ἔκλαψαν ἐπὶ (30) τριάντα ἡμέρες τὸ θάνατο τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ τους. Τὸ δὲ σῶμα του ἔθαψαν στὴν κοιλάδα Μωάβ.

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΤΟΥ ΝΑΥΗ

Ἀφοῦ θρήνησαν τὸ Μωϋσῆ, οἱ Ἰσραηλίτες μὲ τὸ νέο ἀρχηγό τους, προχώρησαν καὶ ἔφθασαν στὸν Ἰορδάνη ποταμό. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ διέταξε νὰ βαδίσουν μπροστὰ οἱ ἱερεῖς μὲ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Μόλις πλησίασαν στὸ ποτάμι, τὰ νερά τραβήχθηκαν καὶ ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ ἔμεινε στεγνὴ. Ἔτσι οἱ Ἰσραηλίτες πέρασαν τὸ ποτάμι χωρὶς νὰ βραχοῦν, ὅπως ἄλλοτε τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα. Μόλις πέρασαν τὸν Ἰορδάνη μπῆκαν στὴν πολυπόθητη Χαναάν καὶ ἔφθασαν μπρὸς στὴν πόλη Ἰεριχώ. Ἡ πόλις ὅμως εἶχε μέγαρα καὶ δυνατὰ κάστρα καὶ δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ

παρθῆ. Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ κατὰ συμβουλή τοῦ Θεοῦ διέταξε νὰ προχωρήσουν μπροστά οἱ ἱερεῖς μὲ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ νὰ γυρίζουν γύρω ἀπὸ τὰ τεῖχη καὶ πίσω νὰ ἀκολουθῆ ὁ λαός. Αὐτὸ ἐξακολούθησε ἐπὶ (6) ἕξη ἡμέρες καὶ τὴν ἑβδόμη διατάζει ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, νὰ μποῦν μπροστά οἱ σαλπικτῆς, καὶ νὰ σαλπίσουν κοντὰ νὰ πᾶνε οἱ ἱερεῖς μὲ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ ὕστερα ὁ λαός τραγουδώντας πολεμικὰ τραγούδια. Ξαφνικὰ ἐγινε ἕνας τρομερὸς σεισμός καὶ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως σωριάστηκαν κάτω. Ἔτσι οἱ Ἰσραηλίτες μπῆκαν νικητῆς καὶ κατέλαβαν τὴν πόλη. Ὑστερα οἱ Ἰσραηλίτες προχωροῦσαν καὶ κυρίευαν καὶ τὶς ἄλλες πόλεις. Οἱ βασιλιάδες τῆς Χαναάν συμμάχησαν κι ἐνώθηκαν ὅλοι νὰ πολεμήσουν τοὺς Ἰσραηλίτες. Ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ὤρμησε ἐναντίον τους καὶ κοντὰ στὴν πόλη Γαβαὼν ἐγινε τρομερὴ μάχη. Κόντευε πιά νὰ βραδιάσῃ καὶ ἡ μάχη δὲν εἶχε τελειώσει. Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ παρεκάλεσε τὸ Θεὸ νὰ μὴ νυχτώσῃ ὥσπου νὰ νικήσῃ τοὺς Χανααναίους καὶ εἶπε «Στήτω ὁ ἥλιος κατὰ Γαβαὼν καὶ ἡ σελήνη κατὰ φάραγγα Αἰλών». Καὶ πραγματικὰ ὁ ἥλιος καὶ τὸ φεγγάρι στάθηκαν, ὥσπου νίκησῃ καὶ κατέστρεψε τοὺς Χανααναίους. Μετὰ τὴ νίκη αὐτὴ ὅλη ἡ Χαναάν ἔπεσε στὰ χέρια τῶν Ἰσραηλιτῶν. Κατόπιν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ μοίρασε τὴ χώρα στὶς δώδεκα φυλές τοῦ Ἰσραὴλ, κι ὅταν κατάλαβε τὸ τέλος του μάζεψε ὅλους τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ τοὺς συμβούλεψε νὰ θυμοῦνται τὶς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ, νὰ ἔχουν πίστη σ' αὐτὸν καὶ νὰ τηροῦν τὶς ἐντολές του. Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ πέθανε σὲ ἡλικία ἑκατὸν δέκα (110) χρονῶν.

ΜΕΡΟΣ Δ

ΟΙ ΚΡΙΤΑΙ

Μετά τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ οἱ Ἰσραηλίτες ἔμειναν χωρὶς ἀρχηγό, ἐπειδὴ δὲ συνανέστράφησαν μὲ τοὺς εἰδωλολάτρεις Χαναναίους ξέχασαν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ ἄρχισαν νὰ λατρεύουν τὰ εἰδῶλα. Ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τοὺς σωφρονίσῃ τοὺς ἄφησε νὰ ὑποδουλωθοῦν ἀπὸ ξένους λαούς. Ὅσες φορές ἐγίνοντο σκλάβοι οἱ Ἰσραηλίτες ἐθυμοῦντο τὴν παλιά τους δόξα κι εὐτυχία μετανοοῦσαν καὶ ζητοῦσαν συγχώρεση ἀπὸ τὸ Θεό. Ὁ φιλεύσπλαχνος Θεὸς τοὺς λυπόταν καὶ τοὺς ἔστελνε εὐσεβεῖς καὶ γενναίους ἀρχηγούς οἱ ὅποιοι τοὺς ἐλευθέρωναν ἀπὸ τὴ σκλαβιά. Οἱ γενναῖοι αὐτοὶ ἄνδρες πὺ στὸν πόλεμο ἦταν ἀρχηγοὶ τους, στὴν εἰρήνη κυβερνοῦσαν τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ ἔκριναν καὶ δικάζαν τὰ ἀδικήματα. Οἱ ἀρχηγοὶ αὐτοὶ ὠνομάστηκαν Κριταί. Αἱ σπουδαιότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Γεδεὼν, ὁ Σαμψών, ὁ Ἥλι καὶ ὁ Σαμουήλ.

1. Ο ΓΕΔΕΩΝ

Μιὰ φορὰ οἱ Ἰσραηλίτες ὑποδουλώθηκαν ἀπὸ τοὺς Μαδιανίτες καὶ ὑπέφεραν πολὺ. Νύχτα ἡμέρα παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς σώσῃ. Ὁ καλὸς Θεὸς τοὺς λυπήθηκε καὶ διέταξε τὸν Γεδεὼν νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ. Ὁ Γεδεὼν μάζεψε τριάντα χιλιάδες στρατὸ καὶ πῆγε νὰ πολεμήσῃ τοὺς Μαδιανίτες. Μὰ οἱ Ἰσραηλίτες ἐφοβοῦντο νὰ πολεμήσουν τοὺς Μαδιανίτες. Τότε ὁ Γεδεὼν κατὰ συμβουλήν τοῦ Θεοῦ, διάλεξε τριάντα παληκάρια καὶ διέταξε νὰ πάρῃ καθένας ἀπὸ μιὰ σάλπιγγα καὶ μιὰ ἄδεια στάμνα καὶ μέσα στὴ στάμνα νὰ βάλῃ μιὰ λαμπάδα ἀναμμένη. Ὑστερα τοὺς χῶρισε σὲ τρία μέρη καὶ τοὺς διέταξε νὰ

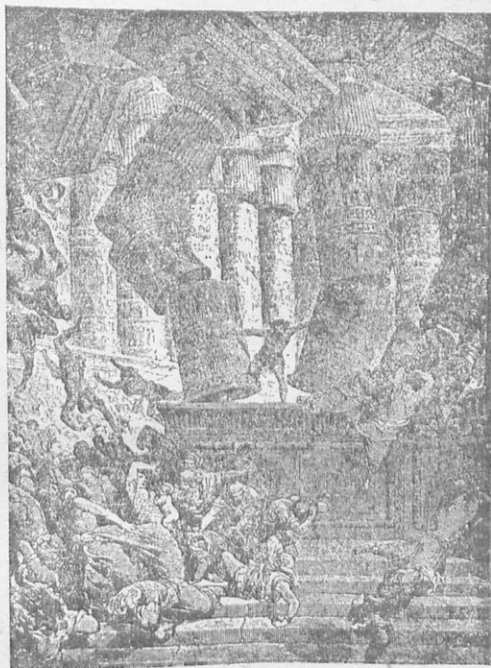
κάμουν ὅ,τι θὰ κάμη κι αὐτός. Τὰ μεσάνυχτα πλησίασαν στὸ στρατόπεδο τῶν Μαδιατῶν καὶ σὰν τοὺς εἶδαν ποὺ ἐκοιμόνταν, ὥρμησαν ἐναντίον τοὺς σαλπίζοντας. Ἀφοῦ δὲ ἔσπασαν τὶς στάμνες σήκωσαν ψηλὰ τὶς ἀναμμένες λαμπάδες καὶ ἀκούοντας τόσο θόρυβο, νόμισαν πὼς χιλιάδες ἐχθροὶ τοὺς ἐπετέθησαν. Φοβήθηκαν καὶ ἔτρεξαν νὰ φύγουν ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσαν. Ὁ Γεδεὼν τοὺς κυνήγησε μὲ τὸ στρατό του καὶ τοὺς ἔκαμε μεγάλη καταστροφή. Ἔτσι οἱ Ἰσραηλίτες γλύτωσαν ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν Μαδιανιτῶν. Ὑστερα ἀπὸ τὸ μεγάλο αὐτὸ κατόρθωμα οἱ Ἰσραηλίτες ἐθαύμαζαν τὸν Γεδεὼν καὶ τὸν εἶχαν κριτὴ τους γιὰ πολλὰ χρόνια.

2. Ὁ ΣΑΜΨΩΝ

Πέρασαν χρόνια πολλὰ κι οἱ Ἰσραηλίτες ξέχασαν πάλι τὸν ἀληθινὸ Θεὸ κι ἄρχισαν νὰ λατρεύουν τὰ εἰδῶλα καὶ νὰ κάνουν ἀμαρτίες. Γι' αὐτὸ ὑποδουλώθηκαν σ' ἕναν ἄλλο λαό, τοὺς Φιλιισταίους. Οἱ Φιλιισταῖοι ἦσαν πολὺ σκληροὶ καὶ βιάζονταν τοὺς Ἰσραηλίτες σαράντα ὀλόκληρα χρόνια. Τέλος μετενόησαν καὶ ζήτησαν ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τοὺς συγχωρήσῃ καὶ νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴ σκλαβιά. Ὁ Θεὸς τοὺς λυπήθηκε καὶ τοὺς ἔστειλε τὸν κριτὴ Σαμψὼν νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ. Ὁ Σαμψὼν ἦταν πολὺ γενναῖος κι εἶχε τεραστία δύναμη σὰν τὸν ἥρωα Ἡρακλῆ. Ὁ Σαμψὼν ἀγαποῦσε πολὺ τὴν πατρίδα του καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν βλέπῃ ὑποδουλωμένη στοὺς Φιλιισταίους.

Μιὰ μέρα ἔπιασε τριακόσιες ἀλεπούδες καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔδεσε στὶς οὐρὲς τους ἀπὸ μιὰ ἀναμμένη λαμπάδα, τὶς ἔφησε στὰ χωράφια τῶν Φιλισταίων καὶ τοὺς ἔκαψε ἔτσι τὰ σπαρτά τους. Ἄλλοτε πάλι ποὺ τὸν εἶχαν πιάσει οἱ Φιλιισταῖοι ἔσπασε τὰ σχοινιά ποὺ τὸν εἶχαν δέσει καὶ ἀρ-

πάζοντας ένα σαγόνι γαϊδάρου σκότωσε χίλιους. Μιά άλλη φορά βρισκόταν στην πόλη Γάζα. Οι Φιλισταίοι τώμαθαν κι έκλεισαν τις βαρειές πύλες του κάστρου για να τον πιάσουν. Μά ο Σαμφών σήκωσε στους ώμους του μια πύλη του κάστρου και την έφερε στο βουνό. Τέλος όμως κατώρθωσαν να τον πιάσουν οι Φιλισταίοι με πονηρία. Έμαθαν πώς είχε μια φίλη Φιλισταία που λεγόταν Δαλιδά. Πήγαν λοιπόν σ' αυτήν και της έ-

«Άς πεθάνω κι' εγώ μαζί με τούς άλλόφυλους»

ταξαν πολλά χρήματα για να κατορθώση να μάθη από τον ίδιο που οφείλεται ή μεγάλη του δύναμη.

Η πονηρή Δαλιδά κατώρθωσε με κολακείες να μάθη πώς ή δύναμή του βρισκόταν στα μα-

κριά του μαλλιά. Καί μόλις αὐτός ἀποκοιμήθηκε παίρνει ἓνα ψαλίδι καί τοῦ τὰ κόβει. Τότε οἱ Φιλισταῖοι τὸν ἔπιασαν μὲ εὐκολία καί ἀφοῦ τὸν τύφλωσαν τὸν ἔρριξαν στὴ φυλακὴ κι ἐκεῖ τὸν ἔβαλαν νὰ γυρίζη τὴ βαρειὰ ρόδα ἐνὸς μύλου γιὰ νὰ τὸν βασανίζουν. Ὑστερα ἀπὸ μερικὸς μῆνες οἱ Φιλισταῖοι γιόρταζαν μιὰ μεγάλη γιορτὴ. Γιὰ νὰ διασκεδάσουν λοιπὸν ἔφεραν καί τὸν τυφλὸ Σαμψὼν καί τὸν ἔδεσαν ἀνάμεσα στὶς δυὸ κολῶνες τοῦ ναοῦ κι ἄρχισαν νὰ τὸν κοροϊδεύουν. Ὁ Σαμψὼν ὅμως πού στὸ μεταξὺ εἶχε ξαναβρῆ τὴ δύναμή του, γιατί εἶχαν μεγαλώσει τὰ μαλλιά του, δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ὑποφέρη αὐτό. Καί ἀφοῦ προσευχήθηκε στὸ Θεὸ εἶπε: « Ἀποθανήτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων » καί ἀγκάλιαζοντας τὶς δυὸ κολῶνες τὶς κούνησε δυνατά. Ἐνας δυνατὸς τρίγμος ἀκούστηκε καί ὀλόκληρος ὁ ναὸς σωριάστηκε κάτω, θάβοντας στὰ ἐρείπιά του τὸν Σαμψὼν καί ὅλους τοὺς Φιλισταῖους πού ἦσαν ἐκεῖ.

3. Η Λ Ι

Ὁ Ἡλὶ ἦταν ἀρχιερέας τῶν Ἰσραηλιτῶν καί καταγόταν ἀπὸ τὴ γενιά τοῦ Ἀααρῶν. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Σαμψὼν, ἔγινε αὐτὸς κριτὴς τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ἦταν ἄνθρωπος εὐσεβὴς καί ἐνάρετος. Εἶχε καί δυὸ παιδιὰ τὸν Ὁφνει καί τὸν Φινεές.

Ὅσο ὅμως εὐσεβὴς καί ἐνάρετος ἦταν ὁ Ἡλὶ, τόσο ἀσεβῆ καί πονηρὰ ἦσαν τὰ παιδιὰ του. Δὲν ἐκτελοῦσαν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ κι ἔκαναν πολλές ἀμαρτίες. Ὡς καί τὰ κρέατα πού ἔφερναν οἱ ἄνθρωποι γιὰ τὶς θυσίες τὰ ἔκλεβαν καί ἄλλες κακὲς πράξεις ἔκαναν. Πολλὲς φορές ὁ Θεὸς συμβούλεψε τὸν Ἡλὶ νὰ τιμωρήσῃ τὰ παιδιὰ του καί νὰ φροντίσῃ νὰ τὰ διορθώσῃ. Ὁ Ἡλὶ ὅμως εἶχε μαλακὸ χαρακτήρα καί δὲν μποροῦσε νὰ τὰ τιμωρήσῃ, οὔτε νὰ τα διορθώσῃ κατῶρθωσε. Γιατὸ ὁ Θεὸς τὸν τιμώρησε. Κάποτε πού οἱ Ἰσραηλι-

τες πολεμοῦσαν μὲ τοὺς Φιλισταίους εἶχαν πάει καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Ἡλὶ νὰ πολεμήσουν, πῆραν μάλιστα καὶ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ τὴν κρατοῦσαν αὐτοί. Ὁ Θεὸς ὅμως ποὺ δὲν βοηθεῖ τοὺς ἀσεβεῖς, δὲν τοὺς ἐβοήθησε. Στὸν πόλεμο αὐτὸν νικῆθηκαν οἱ Ἰσραηλίτες, σκοτώθηκαν τὰ παιδιὰ τοῦ Ἡλὶ καὶ οἱ Φιλισταῖοι πῆραν καὶ τὴν Κιβωτὸ τῆς διαθήκης. Ὁ Ἡλὶ ποὺ ἦταν γέρος καὶ δὲν εἶχε πάει στὸν πόλεμο, καθόταν στὸ θρόνο του καὶ περιμένε νὰ τοῦ φέρουν τὰ νέα. Ὅταν ἔμαθε πῶς σκοτώθηκαν τὰ παιδιὰ του κι οἱ Φιλισταῖοι πῆραν τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης, τόσο πολὺ ταραχτήκε, ὥστε ἔπεσε ἀπὸ τὸ θρόνο, τοῦ κτύπησε στὸ κεφάλι καὶ πέθανε.

4. Σ Α Μ Ο Υ Η Λ

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἡλὶ ἐγίνε κριτῆς τῶν Ἰσραηλιτῶν ὁ Σαμουὴλ. Ὅταν ἦταν ἀκόμη μικρὸ παιδί, ἡ μητέρα του τὸν ἔφερε καὶ τὸν παρέδωσε στὸν Ἡλὶ γιὰ νὰ τὸν ἀναθρέψη. Ὁ Ἡλὶ τὸν ἐκράτησε στὸ νὰ γιὰ νὰ τὸν βοηθῆ καὶ τοῦ ἔδωσε καλὴ ἀνατροφή. Γιαυτὸ ὁ Σαμουὴλ ἐγίνε εὐσεβῆς καὶ ἐνάρετος. Τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐγίνε κριτῆς, οἱ Ἰσραηλίτεςτες ἦταν ὑποδουλωμένοι στοὺς Φιλισταίους. Ὁ Σαμουὴλ δὲν μπορούσε νὰ βλέπη τοὺς πατριῶτες του σκλάβους τῶν Φιλισταίων. Γιαυτὸ τοὺς ἔλεγε τακτικὰ «Μετανοήσετε καὶ ζητήστε συγχώρεση ἀπὸ τὸ Θεό. Μόνον ὅταν γυρίσετε στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, θὰ σᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴ σκλαβιά». Ἐπὶ τέλους οἱ Ἰσραηλίτες μετενόησαν καὶ ζήτησαν συγχώρεση ἀπὸ τὸ Θεό καὶ μὲ ἀρχηγὸ τὸ Σαμουὴλ πολέμησαν καὶ νίκησαν τοὺς Φιλισταίους. Ὑστερα ἀπὸ τὴ νίκη αὐτὴ οἱ Ἰσραηλίτες ἀγαποῦσαν καὶ ἐσέβοντο τὸ Σαμουὴλ καὶ αὐτὸς τοὺς κυβέρνησε ἐπὶ 20 χρόνια, κατὰ τὰ ὁποῖα ἔζησαν ἡσυχὸι καὶ εὐτυχισμένοι. Ὅταν ὅμως γέρασε ὁ Σαμουὴλ δὲν μπορούσε μόνος του νὰ τοὺς κυβερνᾷ καὶ πῆ-

ρε για βοηθούς τὰ δυὸ παιδιά του. Τὰ παιδιά του ὅμως ἦταν ἀσεβῆ κι οἱ Ἰσραηλίτες δὲν ἔμειναν εὐχαριστημένοι ἀπ' αὐτά. Πάρεκάλεσαν λοιπὸν τὸ Σαμουὴλ νὰ τοὺς ὀρίση ἓνα βασιλιά, ὅπως εἶχαν κι οἱ γειτονικοὶ λαοί. Ὁ Σαμουὴλ δὲν ἤθελε νὰ τοὺς δώσει βασιλιά, γιατί καθὼς ἔλεγε «βασιλιάς εἶναι μόνο ὁ Θεός». Ἀλλὰ ἐκείνοι ἐπέμειναν. Τότε

Ὁ Σαμουὴλ ἀνακηρύττει βασιλέα τὸν Σαούλ

Ὁ Σαμουὴλ ἀναγκάστηκε νὰ ἀνακηρύξη βασιλιά τὸν εὐσεβῆ καὶ γενναῖον Σαούλ. Αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος βασιλιάς τῶν Ἑβραίων.

5. Η ΚΑΛΗ ΝΥΦΗ ΡΟΥΘ

Στὴν ἐποχὴ τῶν Κριτῶν μεγάλη πείνα ἔπεσε στὴ Χαναὰν καὶ πολλοὶ ἔφευγαν σὲ ξένους τόπους γιὰ νὰ βροῦν ψωμί καὶ ἄλλα τρόφιμα. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔφυγαν ἦταν καὶ ὁ Ἐλιμέlech. Αὐτὸς μὲ τὴ γυναῖκα του Νωεμὶν καὶ τὰ δυὸ παιδιά του πῆγε στὴ χώρα Μωάβ. Ἐκεῖ πάντρεψε

τὰ δύο του παιδιὰ μὲ δυὸ ντόπιες κοπέλλες. Τὴν Ὀρφὰ καὶ τὴ Ρούθ καὶ κατόπιν πέθανε. Ὑστερα ἀπὸ λίγα χρόνια πέθαναν καὶ τὰ παιδιὰ του, κι ἔμεινε ἡ γριὰ Νωεμὶν μὲ τὶς δυὸ νύφες της. [Μόλις ἡ Νωεμὶν ἔμαθε πὼς ἔπαψε ἡ πείνα στὴ Χαναάν, ἐτοιμάστηκε νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα της. Κάλεσε λοιπὸν τὶς νύφες της καὶ τοὺς εἶπε : «Παι-

Ἡ καλὴ νύφη Ρούθ

διά μου τώρα πιά σεῖς πρέπει νὰ γυρίσετε στοὺς γονεῖς σας γιὰ νὰ σᾶς προστατέψουν. Ἐγὼ εἶμαι γριὰ καὶ ἀδύνατη καὶ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω». Καὶ ἡ μὲν Ὀρφὰ ἐπέισθη καὶ ἀφοῦ ἀπεχαιρέτησε τὴν πεθερά της γύρισε στὸν πατέρα της. Ἡ Ρούθ ὅμως μὲ κανένα τρόπο δὲ δεχόταν νὰ φύγῃ. «Ὁχι, τῆς ἔλεγε, δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀφήσω μόνη, θά

ἔλθω μαζί σου. Ἡ πατρίδα σου θὰ γίνῃ πατρίδα μου, ὁ λαός σου λαός μου καὶ ὁ Θεός σου Θεός μου. Μόνο ὁ θάνατος θὰ μᾶς χωρίσῃ». Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἀφοσίωση αὐτὴ ἡ Νωεμὶν δέχτηκε νὰ τὴν πάρῃ μαζί της στὴ Χαναάν. Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ, ἦταν ἡ ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἦσαν πτωχές, ἡ Ροῦθ ζήτησε τὴν ἄδεια τῆς πεθερᾶς της νὰ πηγαίνῃ στὰ χωράφια καὶ νὰ μαζεύῃ τὰ στάχυα ποὺ ἔμεναν πίσω ἀπὸ τοὺς θεριστάδες. Μιὰ μέρα μπῆκε στὸ χωράφι ἑνὸς πλουσίου κτηματία τοῦ Βοοῦ, νὰ μαζέψῃ στάχυα. Ἐκεῖνος ὅταν τὴν εἶδε κι ἔμαθε καὶ τὴν ἱστορία της τὴν ἐξετίμησε πολὺ καὶ πῆγε στὴν πεθερὰ της καὶ τὴ ζήτησε γυναῖκα του. Ἡ Νωεμὶν δέχτηκε κι ἔτσι ὁ Βοοῦ παντρεύτηκε τὴ Ροῦθ. Ἀπὸ τὴ γενιά τοῦ Βοοῦ καὶ τῆς Ροῦθ γεννήθηκε ὁ βασιλιάς Δαβὶδ καὶ ἀπὸ τὴ γενιά τοῦ Δαβὶδ γεννήθηκε ἀργότερα ὁ Ἰησοῦς. Κι ἔτσι ἡ ἐνάρετη Ροῦθ ἀξιώθηκε νὰ γίνῃ προμάμη τοῦ Χριστοῦ.

ΜΕΡΟΣ Ε΄

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ

1. ΣΑΟΥΛ

Ὁ Σαοῦλ εἶναι ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ἦταν ἓνας πολὺ ὁμορφος καὶ γενναῖος ἄνδρας. Ἐκαμε πολλοὺς πολέμους καὶ νίκησε ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν γιὰ αὐτὸ δοξάστηκε πολὺ. Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς βασιλείας του ἦταν εὐσεβὴς καὶ κυβερνοῦσε τὸ λαό του σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ τίς πολλές νίκες περιφανεύτηκε πολὺ κι ἔλεγε πῶς τίς νίκες του δὲν τίς χρωστοῦσε στὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ στὴ δική του γενναιότητα. Τότε ὁ Θεός ποῦ δὲν ἀγαπᾷ τοὺς περήφανους ἔστειλε τὸ Σαμουὴλ νὰ τοῦ εἰπῇ πῶς «ἐπειδὴ εἶναι ἀσεβὴς καὶ περήφανος ὁ Θεός ἀποφάσισε νὰ τοῦ πάρῃ τὴ

βασιλεία και να τη δώση σε άλλον». Μόλις ο Σαούλ άκουσε αυτά τα λόγια έπεσε μεγάλη μελαγχολία. Δεν μπορούσε ούτε να φάη ούτε να κοιμηθῆ. Όλους τούς ύποπτεούταν ως έχθρους του και τούς μισούσε. Όλες αυτές οι στενοχώριες και οι ύποψίες δεν τον άφηναν να ήσυχάση. Άφου δηλ. έχανε την άγάπη του Θεού, έχανε και τη γαλήνη της ψυχῆς του κι έγινε δυστυχῆς. Οι γιατροί του τον συμβούλεψαν να καλέση ένα μουσικό για να τον διασκεδάση. Ο Σαούλ τότε κάλεσε τὸ βοσκὸ Δαβὶδ πὸν ἔπαιζε κιθάρα και τραγουδοῦσε ὠραία. Ο Δαβιδ με την κιθάρα και τὰ τραγούδια του διασκεδάζε τὸ μελαγχολικὸ βασιλιά και τὸν ἔκανε νὰ ξεχνᾶ τὴ δυστυχία του, γι-αυτὸ ὁ Σαούλ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ.

2. ΔΑΒΙΔ ΚΑΙ ΓΟΛΙΑΘ

Κάποτε οι Ἰσραηλίτες είχαν πόλεμο με τούς Φιλισταίους και οι δυὸ στρατοὶ ἦταν παραταγμένοι κι ἔτοιμοι για μάχη. Ἐξαφνα βγαίνει ἀπὸ τὸ στρατὸ τῶν Φιλισταίων ἕνας μεγαλόσωμος στρατιώτης πὸν τὸν ἔλεγαν Γολιάθ και φωνάζει με περιφάνεια στοὺς Ἰσραηλίτες. «Ὅποιος ἀπὸ σᾶς τολμάει ἄς ἔβγη νὰ μονομαχήση μαζί μου και ὅποιος νικήσει, ἐκείνου ὁ στρατὸς θὰ λογαριασθῆ για νικητῆς». Κανένας ὁμως Ἰσραηλίτης δὲν τολμοῦσε νὰ μονομαχήση με τὸν Γολιάθ. Τὸν ἔβλεπαν και ἔτρεμαν. Και ἦταν ἀληθινὰ τρομερὸς ὁ Γολιάθ. Ἦταν μεγαλόσωμος σάν γίγαντας. Στὸ κεφάλι του φοροῦσε μιὰ χάλκινη περικεφαλαία και στὸ σῶμα του ἕνα σιδερένιο θώρακα. Στὸ ἕνα του χέρι κρατοῦσε ἕνα μακρὺ κοντάρι και στὸ ἄλλο μιὰ μεγάλη ἀσπίδα και στὴ ζώνη του εἶχε κρεμασμένο ἕνα σπαθί. Σαράντα ἡμέρες προκαλοῦσε και ἔβριζε τούς Ἰσραηλίτες, μὰ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν ἀντιμετωπίση. Ὁ βασιλᾶς Σαούλ στενοχωρημένος, ἔβαλε ἕνα κήρυκα νὰ φω-

νάξη στο στρατό του πώς θα δώσει την κόρη του γυναίκα σ' εκείνον που θα σκοτώσει το Γολιάθ. Μά πού να τολμήσει κανείς! Μια ημέρα ο μικρός Δαβίδ είχε έλθει στο στρατόπεδο να φέρει φαγητό στ' αδελφια του που ήταν στρατιώτες. Όταν άκουσε τις βρισιές και τις φοβέρες του Γολιάθ θυμωσε, παρουσιάσθηκε στο βασιλιά και του ζήτησε την άδεια να μονομαχήσει αυτός με το Γολιάθ. Ο Σαούλ που τον είδε έτσι μικρόν άρνήθηκε, μά σαν είδε την έπιμονή του, του έδωσε την άδεια και του είπε: «Πήγαινε κι ο Θεός μαζί σου». Ήλθε μάλιστα ο βασιλιάς να του δώσει και τα όπλα του, αλλά ήταν πολύ βαριά και ο Δαβίδ δεν μπορούσε να τα σηκώσει. Πήρε λοιπόν μόνο τη σφεντόνα του με πέντε λιθάρια και τη μαγκούρα του και βγήκε μπροστά. Σαν τον είδε ο Γολιάθ γέλασε και του είπε: «Για σκύλο με πέρασες κι έρχεσαι έναντίον μου με τη μαγκούρα; σε λίγο θα φάνε το κορμί σου τα όρνια». Ο Δαβίδ με το θάρρος του άπάντησε: «Συ έρχεσαι έναντίον μου με τόσα όπλα, μά εγώ έρχομαι μόνο με τη βοήθεια του Θεού». Και άμέσως βάζει στη σφεντόνα του μια πέτρα και την πετᾶ με δύναμη έναντίον του. Η πέτρα τον βρίσκει στο μέτωπο και τον ξαπλώνει κάτω νεκρό. Τρέχει τότε ο Δαβίδ και με το ίδιο του το σπαθί του κόβει το κεφάλι και το φέρνει στο Σαούλ. Μόλις οί Φιλιισταίοι είδαν νεκρό το Γολιάθ, φοβήθηκαν κι έτρεξαν να φύγουν. Οί δε Ίσραηλίτες πήραν θάρρος και τους κυνήγησαν.

Η ΚΑΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΟΥΛ ΚΑΙ Η ΑΡΕΤΗ ΤΟΥ ΔΑΒΙΔ

Μετά τη νίκη του ο Δαβίδ δοξάστηκε πολύ. Όταν οί Ίσραηλίτες έμαθαν πώς ο στρατός τους γυρίζει νικητής, βγήκαν να τον προϋπαντήσουν γυναίκες άνδρες και παιδιά. Έρριναν με άνθη το Δαβίδ κι έψαλλαν ένα τραγούδι: «Ο Σαούλ ένίκησε χιλιάδες, μά ο Δαβίδ ένίκησε μυριάδες». Αύ-

τή ἡ δόξα τοῦ Δαβίδ δὲν ἄρесе καθόλου στὸ Σαούλ, γιατί φοβήθηκε μήπως ὁ λαός του κάμη βασιλιά τὸν Δαβίδ. Γιαυτὸ ἄρχισε νὰ τὸν μισῇ καὶ ζητοῦσε νὰ βρῇ τρόπο νὰ τὸν σκοτώσῃ. Μιά μέρα μάλιστα τὴν ὥρα πού ἔπαιζε ὁ Δαβίδ τὴν κιθάρα του γιὰ νὰ τὸν διασκεδάσῃ, τοῦ πέταξε τὸ δόρυ του γιὰ νὰ τὸ σκοτώσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸν πέτυχε. Τότε ὁ Δαβίδ κατάλαβε πὼς κινδυνεύει ἡ ζωὴ του κι ἔφυγε μακριὰ στὴν ἔρημο. Ὁ Σαούλ ὅμως τὸν κατεδίωξε καὶ ἐκεῖ. Μιά μέρα ὁ Δαβίδ μὲ τοὺς συντρόφους του εἶχε κρυφθῆ σὲ μιὰ σπηλιά. Σὲ λίγο μπαίνει στὴ σπηλιά καὶ ὁ Σαούλ. Δὲν εἶδε ὅμως τὸ Δαβίδ καὶ κουρασμένος ὅπως ἦταν ξαπλώθηκε κι ἀποκοιμήθηκε. Τότε οἱ σύντροφοι τοῦ Δαβίδ τοῦ εἶπαν: «Νὰ εὐκαιρία νὰ σκοτώσῃς τὸ Σαούλ». Ὁ γενναῖος ὅμως Δαβίδ ἀπάντησε: «Ποτὲ δὲν θὰ σκοτώσω τὸ βασιλιά μου». "Ἄλλη μιὰ φορὰ μπῆκε στὴ σκηνὴ τοῦ Σαούλ χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν οἱ φρουροὶ του. Καὶ ἐνῶ μπορούσε νὰ τὸν σκοτώσῃ δὲν τὸ ἔκανε, μόνο πῆρε τὸ ποτήρι του καὶ τὴ λόγχη του." Ὑστερα φώναξε ἀπὸ μακριὰ στοὺς φρουροὺς νὰ φυλᾶνε πιὸ καλὰ τὸ βασιλιά τους. Τέτιος ἦταν ὁ Δαβίδ γιαυτὸ ὁ Θεὸς τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν προστάτευε. Ἐνῶ τὸν Σαούλ τὸν τιμώρησε γιὰ τὴν κακία του. Σ' ἓνα πόλεμο πού ἔκαναν μὲ τοὺς Φιλισταίους ὁ στρατὸς τοῦ Σαούλ νικήθηκε κι αὐτὸς πληγώθηκε βαρεῖα καὶ γιὰ νὰ μὴ πέσῃ στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του αὐτοκτόνησε μὲ τὸ ἴδιο του τὸ σπαθί. Ὁ Δαβίδ ὅταν ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ Σαούλ λυπήθηκε πολὺ κι ἔκλαιγε ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ο ΔΑΒΙΔ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σαούλ, ἔγινε βασιλιάς ὁ Δαβίδ. Ὁ Δαβίδ ἦταν ὁ καλύτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς βασιλιάδες τῶν Ἰσραηλιτῶν κι ἡ ἐπιτυχὴ τῆς βασιλείας του εἶναι ἡ λαμπρότερη ἐποχὴ τοῦ κράτους

τῶν Ἰσραηλιτῶν. Πολέμησε καὶ νίκησε ὅλους τοὺς ἐχθροὺς καὶ μεγάλωσε καὶ δόξασε τὸ Κράτος του. Κυρίευσε τὴν Ἱερουσαλήμ ἀπὸ τοὺς Ἰεβουσαίους καὶ τὴν ἔκαμε πρωτεύουσα τοῦ Κράτους του. Ἐπάνω στὴν ἀκρόπολη τῆς Ἱερουσαλήμ, τὴ Σιών ἔστησε μιὰ μεγαλοπρεπῆ σκηνὴ καὶ μετέφερε ἐκεῖ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Ἡ μεταφορὰ ἔγινε μὲ μεγαλοπρέπεια. Μπροστὰ πῆγαιγε ὁ ἴδιος ὁ Δαβιδ ντυμένος ἄσπρη φορεσιὰ καὶ ψάλλοντας ὕμνους στὸ Θεό. Ἀκολουθοῦσαν οἱ ἱερεῖς μὲ λαμπρὰ φορέματα ποὺ κρατοῦσαν τὴν κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ ὕστερα ἔρχονταν οἱ ἄρχοντες καὶ ὁ στρατὸς μὲ σάλπιγγες καὶ τύμπανα καὶ πίσω ἀκολουθοῦσε ὁ λαός. Ὅλοι τραγουδοῦσαν πατριωτικὰ τραγούδια κι οἱ σάλπιγγες καὶ τὰ τύμπανα σκορποῦσαν ἀπερίγραπτη χαρὰ κι ἐνθουσιασμό. Ὅταν τελείωσε ἡ τελετὴ ὁ Δαβιδ πρόσφερε θυσία στὸ Θεό. Ὑστερα διέταξε νὰ μοιράσουν στὸ λαὸ πλούσια φαγητὰ γιὰ νὰ εὐφρανθῆ καὶ νὰ διασκεδάσῃ.

ΑΜΑΡΤΙΑ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΔΑΒΙΔ

Ὁ Δαβιδ ἂν καὶ ἦταν εὐσεβὴς καὶ δίκαιος σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἦταν, ἔκαμε ἓνα μεγάλο ἀμάρτημα. Ἐγινε ἀφορμὴ νὰ σκοτωθῆ ἓνας φίλος του ἀξιωματικός, γιὰ νὰ παντρευθῆ τὴ γυναῖκα του. Ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸν προφῆτὴ Νάθαν νὰ τοῦ εἰπῆ πὼς θὰ τιμωρηθῆ γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ ἀμάρτημα. Ὁ Δαβιδ ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ προφῆτη αἰσθάνθηκε τὸ ἀμάρτημά του, μετανόησε καὶ ἔκλαψε πικρά. Νῆστεψε, ταπεινώθηκε μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ μὲ δάκρια στὰ μάτια τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Ἐκαμε μάλιστα καὶ ὠραίους ψαλμούς, τοὺς ὁποίους ἔψαλλε καὶ στοὺς ὁποίους ὁμολογεῖ τὸ ἀμάρτημά του καὶ παρακαλεῖ τὸ Θεὸ νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Ὁ ψαλμὸς αὐτὸς τοῦ Δαβιδ

ψάλλονται και σήμερα στην ἐκκλησία μας. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ὠραίους αὐτοὺς ψαλμοὺς, λέγεται ψαλμὸς τῆς μετανοίας καὶ ἀρχίζει ἔτσι : « Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεόν σου κλπ. ». Ὁ Θεὸς δὲν τὸν τιμώρησε μὲ θάνατο, ἀλλὰ γιὰ παρα-

Ἡ μετάνοια τοῦ Δαυὶδ

δειγματισμὸ τοῦ ἔστειλε διάφορα δυστυχήματα. Τὸ μεγαλύτερο ἀπ' αὐτὰ ἦταν ἡ ἐπανάσταση τοῦ γιου τοῦ Ἀβессαλώμ. Τὸ κακὸ καὶ ἄμυαλο αὐτὸ παιδί σήκωσε ἐπανάσταση γιὰ νὰ πάρῃ τὸ θρόνο τοῦ πατέρα του. Ὁ Δαυὶδ ἔστειλε στρατὸ νὰ τὸν πολεμήσῃ, ἀλλὰ παράγγειλε στὸ στρατηγὸ του, νὰ προσέξῃ νὰ μὴ πάθῃ κακὸ τὸ παιδί του. Στὴ μάχη νικήθηκε ὁ Ἀβессαλώμ καὶ φεύγοντας νὰ γλυτώσῃ, μπερδεύτηκαν τὰ μακριὰ του, μαλλιὰ στὰ κλάδιὰ ἑνὸς δένδρου κι ἔμεινε ἐκεῖ κρεμασμένος. Οἱ στρατιῶτες ξεχνῶντας τὴ διαταγὴ τοῦ Δαυὶδ τὸν σκότωσαν. Ὁ Δαυὶδ ὅταν ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ Ἀβессαλώμ λυπήθηκε πολὺ καὶ

ρα καὶ διέταξε νὰ τῆς δώσουν τὸ παιδί. Ἐνῶ τὴν ἄλλη τὴν μάλλωσε γιὰ τὴν κακὴ τῆς πράξη καὶ τὴν ἔδιωξε.

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

Μὴ ἔχοντας νὰ ἀπασχοληθῆ μὲ πολέμους ὁ Σολομών, ἀσχολήθηκε μὲ εἰρηνικὰ ἔργα. Ἔκαμε μεγάλα καὶ σπουδαῖα ἔργα, μὲ τὰ ὁποῖα στόλισε τὴν πρωτεύουσα καὶ δοξάστηκε πολὺ. Τὸ σπουδαιότερο ἀπὸ ὅλα τοῦ τὰ ἔργα, εἶναι ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Θεοῦ. Τὸ ναὸ αὐτὸν τὸν ἔκτισε στὴ θέση ποῦ ὁ Ἄβραάμ πῆγε νὰ θυσιάσῃ τὸν Ἰσαάκ. Ὁ πατέρας του ὁ Δαυὶδ τοῦ εἶχε ἀφήσει ἐντολὴ νὰ κτίσῃ τὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ στὴν Ἱερουσαλήμ. Καὶ ὁ Σολομών ἐξετέλεσε τὴν παραγγελία τοῦ πατέρα του. Κάλεσε τοὺς καλύτερους μηχανικοὺς καὶ τοὺς καλύτερους τεχνίτες. Χιλιάδες ἐργάτες δούλευαν ἐπὶ ἑπτὰ χρόνια, γιὰ νὰ τελειώσουν τὸ περίφημο αὐτὸ ἔργο ποῦ ἦταν ἓνα ἀληθινὸ θαῦμα. Κτίστηκε μὲ χρωματιστοὺς λίθους. Τὰ σανίδια ἦταν ἀπὸ μυρωμένους κέδρους τοῦ Λιβάνου καὶ οἱ τοῖχοι καὶ τὰ πατώματα ἔλαμπαν ἀπὸ τὸ χρυσάφι, τὸ ἀσημι καὶ τὰ πολύτιμα πετράδια. Τὴν ἡμέρα ποῦ ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια μαζεύτηκε ἐκεῖ ὄλος ὁ λαὸς καὶ μὲ μεγάλη πομπὴ μετέφεραν στὸ ναὸ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης, ψάλλοντες ὕμνους στὸ Θεό. Ὑστερα ὁ Σολομών γονάτισε καὶ σηκώνοντας τὰ χέρια στὸν οὐρανὸ εἶπε: «Κύριε, Θεὲ τοῦ Ἰσραήλ, δὲν ὑπάρχει ἄλλος Θεὸς ἐκτὸς ἀπὸ σένα. Δέξου σὲ παρακαλῶ τὶς δεήσεις ἐμοῦ καὶ τοῦ λαοῦ σου, ποῦ θὰ σὲ λατρεύουμε στὸν ἱερὸ αὐτὸ τόπο». Τὰ μεγάλα ἔργα καὶ ἡ σοφία τοῦ Σολομώντα τὸν ἔκαμαν γνωστὸ σ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ πολλοὶ ξένοι βασιλιάδες τοῦ ἔστελναν πολλὰ δῶρα κι ἄλλοι ἔρχονταν νὰ τὸν γνωρίσουν ἀπὸ κοντά. Ὅταν γέρασε ὁ Σολομών ἔλεγε μὲ παράπονο: «Τίποτε δὲν μένει παντοτεινὸ. Ὅλα εἶναι

μάταια σ' αὐτὸν τὸν κόσμον». Πέθανε σὲ ἡλικία 70 χρόνων ἀφοῦ βασίλευσε 40 ὀλόκληρα χρόνια.

ΡΟΒΟΑΜ ΚΑΙ ΙΕΡΟΒΟΑΜ

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σολομῶντα, ἔγινε βασι-
σιλιάς ὁ γιὸς του Ροβοάμ. Ὁ λαὸς ποὺ ὑπέφερε
ἀπὸ τοὺς βαρεῖς φόρους ποὺ τοῦ εἶχε βάλει ὁ Σο-
λομῶν, μαζεύτηκε καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοὺς
ἐλαττώσῃ λίγο. Στὴ δίκαιη αὐτῆ ἀξίωση τοῦ λαοῦ
ὁ Ροβοάμ ἀπάντησε πὼς ὄχι μόνο δὲ θὰ ἐλαφρώ-
σῃ τοὺς φόρους ποὺ ἔβαλε ὁ πατέρας του, ἀλλὰ
καὶ θὰ τοὺς αὐξήσῃ. Τότε ἐπαναστάτησαν οἱ δέκα
φυλές τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ ἔκαμαν δικό τους βα-
σίλειο μὲ βασιλιά τὸν Ἱεροβοάμ ποὺ ἦταν δούλος
τοῦ Σολομῶντα. Πιστὲς στὸ Ροβοάμ ἔμειναν μόνο
δύο φυλές· ἡ φυλὴ τοῦ Ἰούδα κι ἡ φυλὴ τοῦ Βενι-
αμίν. Ἔτσι τὸ βασίλειο τῶν Ἰσραηλιτῶν χωρίστηκε
σὲ δύο. Τὸ ἓνα μὲ βασιλιά τὸν Ροβοάμ εἶχε πρῶ-
τεύουσα τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ λεγόταν βασίλειο τοῦ
Ἰούδα καὶ τὸ ἄλλο μὲ βασιλιά τὸν Ἱεροβοάμ εἶχε
πρωτεύουσα τὴ Σαμάρεια καὶ λεγόταν βασίλειο
τοῦ Ἰσραήλ. Ὑστερα ἀπὸ τὴ διαίρεση ξέπεσαν καὶ
τά δυὸ βασίλεια. Τὸ μὲν βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ γρή-
γορα ξέχασε τὸν ἀληθινὸ Θεὸ κι ἔπεσε στὴν εἰδω-
λολατρεία, γι' αὐτὸ κι ὁ Θεὸς τοὺς ἐγκατέλειψε.
Σὲ λίγα χρόνια ὁ βασιλιάς τῶν Ἀσσυρίων Σουλ-
μανάσαρ τοὺς ὑποδούλωσε καὶ διέλυσε τὸ βασι-
λειο τοῦ Ἰσραήλ. Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα διατηρή-
θηκε πολλὰ χρόνια. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς βασιλιάδες
τοῦ ἦταν εὐσεβεῖς καὶ ὠδηγοῦσαν τὸ λαὸ τους στὴ
λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ἀργότερα ὅμως δια-
δόθηκε καὶ στὸ βασίλειο αὐτὸ ἡ εἰδωλολατρεία,
γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἐγκατέλειψε. Τότε ὁ βα-
σιλιάς τῶν Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσωρ τοὺς
νίκησε καὶ τοὺς ὑποδούλωσε. Μπῆκε στὴν πρωτεύ-
ουσα Ἱερουσαλὴμ κατέστρεψε τὸν περίφημο ναὸ
τοῦ Θεοῦ καὶ πῆρε ὅλους τοὺς Ἑβραίους αἰχμαλώ-

τους και τούς ώδήγησε στην πατρίδα του. Έκει ξ-
μειναν οι Έβραίοι αιχμάλωτοι έβδομήντα χρόνια
και υπέφεραν πολλά βάσανα.

ΜΕΡΟΣ ΣΤ'

ΠΡΟΦΗΤΕΣ

Οί προφήτες ήσαν σεβαστοί και εϋσεβείς άν-
δρες πού είχαν από τὸ Θεὸ τὸ χάρισμα νὰ προλέ-
γουν τὰ μέλλοντα. Ὅσες φορές οί Ἰσραηλίτες ξ-
φευγαν ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ καὶ ἐγίνοντο ἁ-
μαρτωλοί, ὁ Θεὸς ἔστελνε τούς προφήτες γιὰ νὰ
τούς συμβουλευσυν καὶ νὰ τούς ξαναφέρουν στὸ
δρόμο τοῦ Θεοῦ. Οί προφήτες ὄχι μόνον συμ-
βούλευαν τούς Ἰσραηλίτες, ἀλλὰ ἔκαναν καὶ
θαύματα καὶ πολλές φορές προφήτευαν τί θὰ γί-
νη ἀργότερα. Εἶχαν δὲ πολὺ θάρρος καὶ μάλωνα
κι αὐτοὺς ἀκόμη τούς βασιλιάδες, ὅταν ἔκαναν
ἁμαρτίες. Γιατὸ πολλές φορές οί βασιλιάδες θύ-
μωναν καὶ τούς βασάνιζαν σκληρά. Αὐτοὶ ὅμως
ὑπόμεναν τὰ βάσανα καὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ μα-
λώνουν τούς ἁμαρτωλοὺς καὶ νὰ τούς συμβου-
λεύουν στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Οί προφήτες προεἶ-
πον, ὅτι θάρθη στὸν κόσμο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς
Χριστός, γιὰ νὰ σώση τὸν κόσμο ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες
του. Οί σπουδαιότεροι ἀπὸ τούς προφήτες ήσαν ὁ
Ἡλίας, ὁ Ἡσαΐας, ὁ Ἰερεμίας, ὁ Δανιήλ καὶ ὁ
Ἰωνᾶς.

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ

Στὰ χρόνια πὸν βασίλευε στους Ἰσραηλίτες ὁ
ἀσεβής Ἀχαάβ, παρουσιάσθηκε ἕνας μέγας
προφήτης, ὁ Ἡλίας. Ὁ προφήτης αὐτὸς ζούσε τὸν

περισσότερο καιρό στην έρημο σάν άσκητής. Φορούσε ένα δέρμα προβάτου και μιá δερμάτινη ζώνη πού λεγόταν μηλωτή. Ήταν πολú θαρραλέος και μάλωνε με πικρά λόγια, κι αυτούς ακόμα τους βασιλείς, όταν έκαναν άμαρτίες. Γιαυτό όλος ό κόσμος τόν έσέβετο και τόν φοβόταν. Μιά μέρα παρουσιάστηκε στο βασιλιά Άχαάβ και τόν μάλωσε, γιατί είχε ξεχάσει τόν άληθινό Θεό και λάτρευε τó είδωλο του ψεύτικου Θεού Βάαλ. Του προείπε μάλιστα, πώς ό Θεός για να τιμωρήσει, αúτόν και τó λαό του, θα κάμη μιá ξηρασία πού θα βαστήξη άπάνω άπό τρία χρόνια. Ό άσεβής Άχαάβ θύμωσε και ήθελε να τόν σκοτώσει, ό Ήλίας όμως έφυγε και πήγε σε μιá έρημο, όπου ζούσε με τροφές πού του έφερναν τά κοράκια. Ύστερα ό Ήλίας έφυγε άπό τήν έρημο και πήγε σε μιá πόλη. Όταν πλησίαζε στην πόλη αúτή, συνάντησε μιá φτωχή γυναίκα πού μάζευε ξύλα με τó παιδί της. Ό Ήλίας τήν παρακάλεσε να του δώσει ψωμι και νερό. Η φτωχή γυναίκα του άπάντησε: «Δέν έχω στο σπίτι μου παρά λίγο άλεύρι και λίγο λάδι και μαζεύω ξύλα για να κάμω τó τελευταίο μας φαγητό. Μόλις τó φάμε κι αúτό ύστερα θα πεθάνουμε άπό τήν πείνα. Άπ' αúτό όμως πού έχουμε, έλα να σε φιλοξενήσουμε και σένα». Ό Ήλίας συγκινήθηκε άπό τά λόγια τής φτωχής γυναίκας και τής είπε: «Μη φοβάσαι, ούτε τó ψωμί, ούτε τó λάδι θα σου σωθῆ». Και πραγματικώς ή φτωχή αúτη γυναίκα, όσο βαστήξε ή πείνα δέν στερήθηκε ούτε τó ψωμί, ούτε τó λάδι. Όταν πέρασαν τά χρόνια τής πείνας ό Ήλίας ξαναπήγε στον Άχαάβ και του είπε: «Βάσιλιά Άχαάβ μπορώ να σου άποδείξω ότι ό Θεός πού πιστεύεις ήταν ψεύτικος. Διάταξε να φέρουν δυό βώδια να θυσιάσουμε καθένας στο δικό του Θεό. Θα σφάξουμε τά βώδια και θα τά βάλουμε στο θυσιαστήριο. Ύστερα θα παρξκα λέση καθένας τó Θεό του ν' ανάψη τή φωτιά. Έκείνος ό Θεός πού θα στείλη φωτιά και θ' ανάψη

τὰ ξύλα θὰ εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός». Ὁ Ἀχαάβ δέ-
χτηκε καὶ διέταξε νὰ σφάξουν δύο βώδια καὶ νὰ
τὰ βάλουν στὸ θυσιαστήριο. Ὑστερα διέταξε
τοὺς ἱερεῖς τοῦ Βάαλ νὰ παρακαλέσουν τὸ Θεό
τους ν' ἀνάψη τὴ φωτιά. 450 ἱερεῖς τοῦ Βάαλ, ὧρες
ὀλόκληρες τὸν παρακαλοῦσαν ν' ἀνάψη τὴ φωτιά.
Μὰ τίποτα! Τότε ὁ Ἥλιος προσευχήθηκε στὸ Θεό
του καὶ ἀμέσως φλόγα κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
καὶ ἄναψε τὴ φωτιά τῆς θυσίας. Ὁ λαὸς βλέπον-
τας τὸ θαῦμα, γονάτισε καὶ προσκύνησε τὸν ἀλη-
θινὸ Θεό. Ὑστερα ὁ Ἥλιος πῆρε τὸ μαθητὴ του
Ἐλισσαῖο καὶ πῆγε κοντὰ στὸν Ἰορδάνη ποταμό.
Ἐκεῖ ἓνα ἀμάξι πού τὸ ἔσερναν δυὸ ὠραία ἄλογα,
τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν ἀνέβασε στὸν οὐρανό. Ὁ Ἐ-
λισσαῖος θαμπωμένος ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ ὁ
Ἥλιος τοῦ πέταξε τὴ ζώνη του, μὲ τὴν ὁποία ὁ
Ἐλισσαῖος ἔκαμε πολλὰ θαύματα. Ἡ Ἐκκλησία
μας γιορτάζει τὴ μνήμη του στίς 20 Ἰουλίου καὶ
πολλὰ ἐκκλησιάκια ἐπάνω σὲ λόφους εἶναι ἀφιε-
ρωμένα σ' αὐτόν.

2. Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΣΑΪΑΣ

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας ἦταν ἀπὸ ἀρχοντικὴ οἰ-
κογένεια καὶ γεννήθηκε στὴν Ἱερουσαλήμ. Εἶναι
δὲ ὁ μεγαλύτερος ἀπ' ὅλους τοὺς προφῆτες. Μιὰ
ἡμέραν, πού προσευχόταν στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντα
εἶδε ἓνα ὄραμα. Εἶδε τὸ Θεὸ νὰ κάθεται σ' ἓνα με-
γάλο θρόνο καὶ οἱ ἄγγελοι γύρω του νὰ ψάλλουν
ὑμνους. Μιὰ φωνὴ δὲ τοῦ εἶπε: «Πήγαινε νὰ διδά-
ξης τὸ λαό μου». Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ Ἡσαΐας
ἔλαβε τὸ προφητικὸ χάρισμα. Γύριζε ὅλο τὸ βασί-
λειο τοῦ Ἰούδα καὶ δίδασκε τὴ λατρεία τοῦ ἀλη-
θινοῦ Θεοῦ. Φοβέριζε μὲ θάρρος καὶ αὐτοὺς τοὺς
βασιλιάδες ἀκόμη, γιὰ τὴν ἀσέβειά τους. «Καὶ τὰ
ζῶα ἀκόμη γνωρίζουν τὸν κύριό τους καὶ τὸν εὐ-
γνωμονοῦν, ἐνῶ σεῖς δὲν ἀναγνωρίζετε τὸν ἀλη-

θινὸ Θεό. Ἄλλοίμονό σας ἀσεβεῖς καὶ ἀδικοὶ» τοὺς ἔλεγε. Τοὺς ἔλεγε ἀκόμη πὼς δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀξία οἱ προσευχῆς καὶ οἱ νηστεῖες, ἀφοῦ ζοῦσαν βουτηγμένοι στὴν ἁμαρτία. Προφήτεψε τὴν καταστροφή τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Κράτους καὶ τὴν αἰχμαλωσία τῶν Ἰσραηλιτῶν στὴ Βαβυλῶνα. Προφήτεψε ἀκόμα τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν Παρθένο, τὴ διδασκαλία του, τὴ σταύρωση καὶ τὴν ἀνάστασή του. Ἐξῆντα ὀλόκληρα χρόνια ἐδίδασκε τὸ λαό, μάλωνε τοὺς ἀσεβεῖς γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους καὶ προφήτεψε τὶς δυστυχίες ποὺ θὰ συμβοῦν. Ὅταν βασίλευε ὁ ἀσεβὴς βασιλιάς Μονασῆς, ἐπειδὴ τὸν μάλωνε γιὰ τὶς ἁμαρτίες του, διέταξε καὶ τὸν θανάτωσαν μὲ φοβερὰ μαρτύρια. Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὴ μνήμη του στὶς 9 Μαΐου.

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΙΕΡΕΜΙΑΣ

Μετὰ τὸν Ἡσαΐα παρουσιάσθηκε ἄλλος μεγάλος προφήτης, ὁ Ἰερεμίας. Ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι προφῆτες, ἔτσι καὶ ὁ Ἰερεμίας, δίδασκε τὴ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ μάλωνε μὲ πύρινα λόγια τοὺς ἀσεβεῖς καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Σαράντα ὀλόκληρα χρόνια δίδασκε τὸ λαό, μάλωνε τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ προφήτεψε τὴ θεία τιμωρία. Ὅταν προφήτεψε πὼς οἱ Βαβυλώνιοι θὰ κυριέψουν τὴν Ἰερουσαλήμ καὶ θὰ πάρουν σκλάβους τοὺς Ἰσραηλίτας, ὁ βασιλιάς Σεδεκίας θύμωσε καὶ τὸν ἔβαλε στὴ φυλακή. Σὲ λίγο ὅμως βγήκε σωστὴ ἡ προφητεία του. Ὁ Ναβουχοδονόσωρ ὅταν κυριέψε τὴν Ἰερουσαλήμ, τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὴ φυλακή καὶ τοῦ πρότεινε νὰ τὸν πάρη στὴ Βαβυλῶνα καὶ νὰ τοῦ δώση τιμὲς κι ἀξιώματα. Ὁ Ἰερεμίας ὅμως δὲν δέχτηκε καὶ προτίμησε νὰ μείνη στὴν πατρίδα του καὶ νὰ θρηνῇ ἀπάνω στὰ ἐρείπια τοῦ κατεστραμένου ναοῦ. Τὰ μοιρολόγια του εἶναι γραμμένα σ'

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΔΑΝΙΗΛ

Ένα βιβλίο που λέγεται «Θρήνοι του Ἱερεμία». Στις προφητείες του προλέγει τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ καὶ λέει πὼς «τὸ θέλημά του ὁ Θεός, δὲν θὰ τὸ γράφη πειὰ σὲ πλάκες, ἀλλὰ στις καρδιές τῶν ἀνθρώπων». Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὴ μνήμη του τὴν 1ην Μαΐου.

Μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους [αἰχμαλώτους, πὸ πῆρε ὁ Ναβουχοδονόσωρ στὴ Βαβυλῶνα.] ἦταν

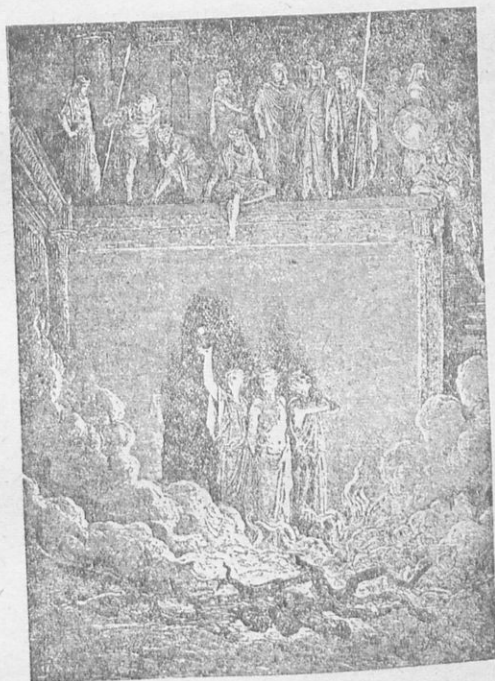

Ὁ Ἱερεμίας μοιρολογεῖ ἐπάνω στὰ ἐρείπια

καὶ ὁ Δανιήλ. Αὐτὸν καὶ τρεῖς ἄλλους νέους, τὸν Ἀζαρία, τὸν Ἀνανία καὶ τὸν Μισαήλ, τοὺς διάλεξε ὁ βασιλιάς καὶ τοὺς πῆρε στὸ παλάτι του. Ἐκεῖ τοὺς παρέδωσε σὲ σοφοὺς διδασκάλους καὶ τοὺς ἔμαθαν ὅλη τὴ σοφία τῶν Βαβυλωνίων καὶ τοὺς ἔδωσε μεγάλα ἀξιώματα. Οἱ τέσσερις αὐτοὶ νέοι, ἂν καὶ ζοῦσαν ἀνάμεσα σὲ εἰδωλόλατρες καὶ ἁμαρτωλοὺς, δὲν παρασύρθηκαν, ἀλλὰ ἐξακολούθησαν νὰ λατρεύουν τὸν ἀληθινὸ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΠΑΙΔΕΣ ΣΤΟ ΚΑΜΙΝΙ

Θεὸ καὶ νὰ εἶναι εὐσεβεῖς καὶ δίκαιοι. Ἀπ' αὐτοὺς ὁ Δανιὴλ ἐκτὸς ἀπὸ τῆ μεγάλης σοφία εἶχε καὶ τὸ προφητικὸ χάρισμα καὶ πολλὰς φορές προεῖπε τὰ μέλλοντα. Γιαυτὸ ὁ Βασιλεὺς τὸν ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ καὶ τὸν ἔκαμε μάλιστα διοικητὴ τῆς Βαβυλώνας.

Οἱ τρεῖς παῖδες στὸ καμίνι

Κάποτε ὁ Ναβουχοδονόσωρ διέταξε νὰ στείλουν ἓνα χρυσὸ ἄγαλμά του καὶ νὰ περάσουν ὅλοι νὰ τὸ προσκυνήσουν. Ὅλοι ὑπάκουσαν στὴ βασιλικὴ διαταγὴ καὶ προσκύνησαν τὸ χρυσὸ ἄγαλμα, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς νέους. Ὁ Ἄζαριᾶς,

ὁ Ἄνανίας καὶ ὁ Μισαήλ ἀρνήθησαν νὰ προσκυνήσουν. Ὄταν τὸ ἔμαθε ὁ βασιλιᾶς θύμωσε πολὺ καὶ διέταξε νὰ τοὺς δέσουν καὶ νὰ τοὺς ρίξουν σ' ἓνα ἀναμμένο καμίνι. Πῆγε μάλιστα καὶ ὁ ἴδιος νὰ παρακολουθήσῃ. Ἄλλὰ ὁ Θεὸς ποὺ προστατεύει τοὺς δικαίους, ἔστειλε τὸν ἄγγελό του καὶ τοὺς προστάτεψε. Μόνο τὰ δεσμὰ τους κἀηκαν. Αὐτοὶ ὄχι μόνο δὲν κἀηκάν ἀλλὰ αἰσθάνονταν καὶ δροσιά. Καὶ ἐλεύθεροι ἀπὸ τὰ δεσμὰ τους ἔψαλλαν μαζί μὲ τὸν ἄγγελο ὕμνους στὸ Θεό. Ὁ βασιλιᾶς βλέποντας τέσσερες στὸ καμίνι ἀπόρησε. Ὄταν ὅμως πλησίασε καὶ εἶδε τὸ θαῦμα, διέταξε νὰ τοὺς βγάλουν ἀπὸ τὸ καμίνι καὶ εἶπε: «Εὐλογημένος νὰ εἶναι ὁ Θεὸς τῶν τριῶν παιδιῶν». Ὑστερα διέταξε νὰ σκοτώνεται ὅποιος βλαστημήσῃ τὸ Θεὸ τῶν τριῶν παιδιῶν.

Ο ΔΑΝΙΗΛ ΣΤΟ ΛΑΚΚΟ ΤΩΝ ΛΕΟΝΤΩΝ

Ὑστερα ἀπὸ λίγα χρόνια πέθανε ὁ καλὸς Ναβουχοδονόσωρ καὶ ἔγινε βασιλιᾶς ὁ γιὸς του Βαλτάσαρ. Στὰ χρόνια τοῦ Βαλτάσαρ, ὁ βασιλιᾶς τῶν Περσῶν Δαρεῖος κυρίεψε τὴ Βαβυλῶνα καὶ σκότωσε τὸ Βαλτάσαρ. Ὁ Δαρεῖος ἀγαποῦσε τὸν Δανιήλ γιὰ τὴ σοφία του, ἀλλὰ καὶ γιατί εἶχε μάθει πὼς προφήτεψε τὴν ὑποδούλωση τῶν Βαβυλωνίων. Οἱ ἐχθροὶ ὅμως τοῦ Δανιήλ ποὺ τὸν ζήλευαν ζητοῦσαν εὐκαιρία νὰ τὸν καταστρέψουν. Κάποτε ὁ Δαρεῖος εἶχε βγάλει μιὰ διαταγή: Κανεὶς νὰ μὴ ζητᾷ τίποτα ἀπὸ κανένα ἄλλον παρὰ μόνον ἀπ' αὐτόν. Τότε οἱ ἐχθροὶ τοῦ Δανιήλ τὸν κατηγορήσαν ὅτι παραβαίνει τὴ βασιλικὴ διαταγὴ καὶ ζητᾷ μόνο ἀπὸ τὸ Θεὸ του καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ. Ὁ Δαρεῖος διέταξε νὰ τὸν ρίξουν σ' ἓνα λάκκο ὅπου ἦσαν ἑπτὰ πεινασμένα λιοντάρια. Ὁ καλὸς Θεὸς ὅμως δὲν ἄφησε τὰ λιοντάρια νὰ κάνουν κακὸ στὸ Δανιήλ. Ἔστειλε τὸν ἄγγελό του καὶ τὸν

ἔφραξε τὸ στόμα. Ὅταν ὁ βασιλιᾶς πῆγε κοντὰ καὶ εἶδε τὰ λιοντάρια νὰ κάθονται γύρω στὸ Δανιήλ σὰν ἀρνάκια, χωρὶς νὰ τὸν πειράζουν, θαύμασε καὶ φώναξε : «Θεὸ τοῦ Δανιήλ εἶσαι μεγάλος. Ἄλλος Θεὸς ἐκτὸς ἀπὸ σένα δὲν ὑπάρχει». Κι ἀμέσως διέταξε νὰ βγάλουν τὸ Δανιήλ ἀπὸ τὸ λάκκο καὶ νὰ ρίξουν τοὺς ἐχθροὺς του, τοὺς ὁποίους

Ὁ Δανιήλ στὸ λάκκο τῶν λεόντων

καὶ κατασπάραξαν τὰ λιοντάρια. Ὁ Δανιήλ ὡς τὸ θάνατό του δὲν ἔπαψε νὰ προσεύχεται καὶ νὰ λατρεύη τὸν ἀληθινὸ Θεό. Προφήτεψε τὴν ἐπιστροφή τῶν Ἑβραίων στὴν πατρίδα τους καὶ τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὴ μνήμη του στὶς 17 Δεκεμβρίου.

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΙΩΝΑΣ

Ὁ προφήτης Ἰωνᾶς ἔζησε καὶ κήρυξε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ στὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ. Κάποτε τὸν διέταξε ὁ Θεὸς νὰ πάη στὴν πρωτεύουσα τῶν Ἀσσυρίων Νινευί· καὶ νὰ διδάξη τὴ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἰωνᾶς ὅμως φοβήθηκε νὰ πάη νὰ διδάξη στοὺς εἰδωλολάτρες καὶ παράκουσε τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ. Ἀντὶ δὲ νὰ πάη στὴ Νινευί, μπῆκε σ' ἓνα πλοῖο καὶ τράβηξε γιὰ ἄλλη μακρινὴ χώρα. Ὁ Θεὸς ὅμως ποὺ τὰ βλέπει ὅλα, εἶδε τὴν παρακοὴ καὶ τὸν τιμώρησε. Μόλις προχώρησε λίγο τὸ πλοῖο, σηκώθηκε μιὰ τρομερὴ τρικυμία καὶ τὰ κύματα σὰν βουνὰ χτυποῦσαν τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου. Οἱ ναῦτες παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ καταπαύσῃ τὴν τρικυμία. Μὰ τίποτα. Τότε σκέφθηκαν πὼς γιὰ νὰ σηκωθῇ ξαφνικὰ τρικυμία καὶ νὰ μὴ παύῃ σίγουρα κάποιος ἐπιβάτης θὰ φταίη. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ ρίξουν κλῆρο, γιὰ νὰ βρεθῇ ποιὸς φταίη. Καὶ σ' ὅποιον πέση ὁ κλῆρος νὰ τὸν ρίξουν στὴ θάλασσα. Ὁ κλῆρος ἔπεσε στὸν Ἰωνᾶ καὶ τότε ἐκεῖνος ὡμολόγησε, πὼς πράγματι ἐκεῖνος ἔφταιγε, γιὰτὶ παράκουσε τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Μόλις τὸν ἔρριξαν στὴν θάλασσα ἔπαψε ἡ τρικυμία καὶ τὸ πλοῖο τράβηξε τὸ δρόμο του. Ὁ Ἰωνᾶς ὅμως δὲν πνίγηκε. Ἐνα τεράστιο δελφίνι τὸν κατάπιε καὶ ἀφοῦ τὸν κράτησε τρεῖς μέρες ζωντανὸ στὴν κοιλιά του, τὸν ἔβγαλε σὲ κάποια παραλία τῆς Παλαιστίνης. Ὁ Ἰωνᾶς γονάτισε καὶ μὲ δάκρυα εὐχαρίστησε τὸ Θεὸ γιὰ τὴ σωτηρία του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν συγχωρήσῃ γιὰ τὴν παρακοὴ του. Ὑστερα τράβηξε γιὰ τὴ Νινευί, ὅπου δίδαξε στοὺς κατοίκους τῆς τῆ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Οἱ Νινευίτες μετανόησαν καὶ σώθηκαν.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΩΒ

Στὰ χρόνια τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, ζοῦσε κοντὰ

στή Δαμασκό, ἕνας εὐσεβῆς καὶ πλούσιος ἄνθρωπος πού λεγόταν Ἰώβ. Εἶχε ἑπτὰ γιουὺς καὶ τρεῖς θυγατέρες καὶ πλούτη ἄφθονα. Ὁ Θεὸς ὅμως γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστη του, τοῦ ἔδωσε πολλὰ βάρσανα. Σὲ μιὰ ἡμέρα ἔπαθε τέσσερις μεγάλες συμφορές. Ληστὲς ἄρπαξαν τὰ βόδια του καὶ σκότωσαν τοὺς ὑπηρέτες του. Φωτιὰ ἔκαψε τὰ πρόβατα καὶ τὶς βοσκές του. Ἄλλοι ληστὲς τοῦ ἄρπαξαν τὶς καμήλες του καὶ σκότωσαν τοὺς δούλους του. Τέλος γκρεμίστηκε τὸ σπίτι τοῦ μεγαλύτερου γιου του καὶ σκότωσε τοὺς γιουὺς καὶ τὶς θυγατέρες του. Ὁ Ἰώβ μαθαίνοντας ὅλες αὐτὲς τὶς συμφορές λυπήθηκε πολὺ καὶ εἶπε: «Ὁ Θεὸς μοῦ ἔδωσε ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ, ὁ Θεὸς μοῦ τὰ πήρε. Ἄς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομά του». Σὲ λίγο ὅμως ἔπαθε μιὰ πιὸ μεγάλη συμφορὰ. Ὁλο του τὸ σῶμα γέμισε πληγές. Τὸν πέταξαν τότε ἐκεῖ πού ἔριχναν τὰ σκουπίδια καὶ κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν πλησιάσῃ. Ὁ Ἰώβ τὰ ὑπέφερε ὅλα μὲ ὑπομονὴ καὶ δὲν ἀγανακτοῦσε. Ἡ γυναίκα του πού ἔβλεπε τὴ δυστυχία του, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπομονὴ του, τοῦ ἔλεγε: «ὡς πότε λοιπὸν θὰ περιμένῃς τὴ σωτηρία σου; Γιατί δὲν βλαστημᾶς τὸ Θεὸ πού σοῦ ἔδωσε τόσες συμφορές;» Ὁ Ἰώβ ὅμως ἀπάντησε: «Ἐχεις ἄδικο γυναίκα καὶ μιλάς ἀνόητα. Ὅλα τὰ ἀγαθὰ τὰ πήραμε ἀπὸ τὸ Θεό. Πρέπει νὰ ὑποφέρωμε καὶ τὶς δυστυχίες μὲ ὑπομονὴ καὶ πίστη».

Κάποτε ἦλθαν τρεῖς φίλοι του νὰ τὸν ἰδοῦν καὶ νὰ τὸν παρηγορήσουν. Μόλις τὸν εἶδαν σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση, λυπήθηκαν τόσο πού ἔμειναν ἀμίλητοι πολλὲς ὥρες. Ὁ Ἰώβ ἀγανάκτησε καὶ εἶπε: «καταραμένη ἡ ὥρα πού γεννήθηκα». Τότε οἱ φίλοι του ἄρχισαν νὰ τοῦ λένε πὼς ὁ ἄνθρωπος ὑποφέρει ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες του. Ὁ Ἰώβ ἀπάντησε πὼς δὲν εἶχε κάμει καμμιά ἀμαρτία. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ πού ἔλεγε: «Μιλάτε γιὰ πράγματα πού δὲν ξέρετε. Κανεὶς δὲν ξέρει τὶς σκέψεις τοῦ Θεοῦ». Ὁ Ἰώβ κατάλα-

βε άμέσως τὸ σφάλμα του καὶ εἶπε : «Θεὸς μου συγ-
χώρεσέ με». Ὁ Θεὸς βλέποντας τὴν ἀληθινὴ με-
τάνοια ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν πίστη τοῦ
Ἰώβ, τοῦ ξανάδωσε τὰ πλοῦτη του καὶ ἑπτὰ γιουὺς
καὶ τρεῖς θυγατέρες. Καὶ τὸν ἔκαμε νὰ ζήσῃ εὐτυχι-
σμένος πολλὰ χρόνια καὶ νὰ τὸν θαυμάζουν ὅλοι.

ΤΕΛΟΣ

0020560976
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
 ΠΕΤΡΟΥ Κ. ΡΑΝΟΥ
 ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ 5ε- ΤΗΛ. 25.175

ΣΧΟΛΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Α. ΚΟΚΤΟΜΑΡΗ - Α. ΜΠΑΜΠΑΛΗ	Αριθμητικά Προβλήματα	Γ' Τάξ.	2.600
»	»	Δ' »	2.600
»	»	Ε' »	3.600
»	»	ΣΤ' »	2.600
»	Γεωμετρία	Ε' »	2.600
»	»	ΣΤ' »	2.600
»	Γεωγραφία Ελλάδος	Δ' »	3.600
»	» Ηπειρών	Ε' »	3.600
»	» Εδρώτης	ΣΤ' »	3.600
»	Φυσική Πειραματική και Χημεία	Ε' »	3.000
»	»	ΣΤ' »	3.000
»	Ελλην. Ιστορία	Γ' »	2.600
»	»	Δ' »	2.600
Α. ΜΠΑΜΠΑΛΗ	Παλαιά Διαθήκη	Γ' »	2.600
»	Καινή »	Δ' »	2.600
»	Εκκλησιαστική Ιστορία	Ε' »	3.000
Ι. ΦΩΚΙΤΟΥ	Leçons Françaises 1ον, 2ον έτος Γυμ.		4.500
»	Lectures » 3ον, 4ον »		4.000
»	45 Leçons Ε'.		5.000
»	38 » ΣΤ'.		5.000
»	Γαλλική Γραμματική δι' έλας τας τάξεις εκδ. 4η δερ.		6.000
»	Ιστορία του έμπορου		4.000
»	Le Français illustre 1er Partie		3.000
»	» 2ème »		4.000
ΕΥΦΡ. ΔΟΝΤΟΥ	Απαντα Παιδικού Θεάτρου		15.000
»	Κωμωδίες		3.500
»	Δράματα		3.500
Ι. ΣΑΡΡΗ—Δ. ΤΡΟΒΑ	Οδηγ. Καλών εκθέσεων εκδ. 1947		15.000
»	» Τόμος Β'		7.500
Ι. ΣΑΡΡΗ	Υποδείγματα Εκθέσεων		3.000
ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Ε.	Ανώμαλα Ρήματα Γ'. εκδ. 1947		7.500
»	Αρριανός Κείμενον μετά σχολίων		3.500
»	Λυκούργου κατά Ασωκράτους και Ισοκράτους		3.500
»	πρός Φίλιππον έπιστολαί Κείμενον μετά σχολίων		2.500
»	Μετάφρασις Αρριανού μετά παρατηρήσεων		2.500
»	Λυκούργου και Ισοκράτους »		2.500
Ι. ΣΑΡΡΗ, Α. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Π. ΚΑΤΣΟΠΩΔΗ.	Μετάφρασις Κρίτωνος		2.500
»	» Κύρου αναβάσεως »		3.000
»	» Λυσίου Λόγοι »		3.500
»	» Ξενοφώντος Ελληνικά Α' »		2.500
»	» Β' »		2.500
»	» Ισοκράτους Λόγοι »		3.000
Α. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ	Μετάφρασις Θιδίου Μεταμορφώσεως		2.500
»	» Καίσαρος De bello Civili		2.000
Π. ΧΑΤΖΗ	Γνωμικά Μεγάλων Ανδρών		2.000
Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ	Συνοπτική Πανχ. Γιστορία		3.000